

221

D'ACI i D'ALLA

Sala Barcino

V. GARCIA SIMON
MARCHAND DE TABLEAUX

Salons destinats
a Exposicions
de pintures

M A R C S
G R A V A T S
M O T L L U R E S

Rambla de Catalunya, 29 - Tel. 15677

D e n t s
blanques
i brillants
i boca sana,
s'obtenen
usant els

Dentifricis

HIGEA

Demanin-se
en farmàcies
i perfumeries

AMB L'APARELL «PERMO» S'OBTÉ:

millor cuina
millor rentat
afaitar-se millor
les dents més blanques
la pell fresca i setinada
millor toilette
bany deliciós
supressió d'incrustacions
veritable economia de
carbó - sabó - gas.

Confort

«PERMO»

TENIU A CASA VOSTRA UN ENEMIC INVISIBLE
L'ENEMIC ES LA CALÇ QUE PORTA L'AIGUA

Quan haureu eliminat l'excés de calç de l'aigua i comprovat els avantatges de tenir aigua descalcaritzada per «PERMO», viureu d'una manera més sana i més agradable

SERVIU-VOS DEMANAR UN APARELL PER A DEMOSTRACIÓ

PURIFICADORS D'AIGUA, S/A. - R. Catalunya, 68 - Telèfon 78062 - **BARCELONA**

D'ACI I D'ALLA

MAGAZINE TRIMESTRAL

EDITOR: A. LOPEZ LLAUSAS

DIRECTOR LITERARI: CARLES SOLDEVILA

DIRECCIO ARTISTICA: LLOVET-FRISCO

S U M A R I

DE LA COPA ALS LLAVIS • VACANCES! VACANCES!
• PERELADA • FOTOGRAFIA I CINEMA: DUES
ESTETIQUES LLIGADES • HÍPICA • LA BELLESA
FEMENINA ES FRAGIL COM EL CRISTALL... • LA CON-
QUESTA DE LA PERSONALITAT • PAGINA D'ALBUM
• EL PINTOR PERE PRUNA • MODA I MODES • BUS-
QUETS, MOBLISTA I DECORADOR • SITGES, LA BLANCA
I LA DAURADA • LA VIBRACIO MIL·LENARIA DE GRECIA

GRAVATS DE J. M. LLOVET

PREU D'AQUEST EXEMPLAR, 5 PESSETES

ABONAMENT: BARCELONA: ANY, 15 PTES. - FORA: ANY, 17 PTES.
AMERICA: ANY, 19 PTES. - ALTRES PAISOS: ANY, 24 PTES.

JUNY 1934 - NUMERO 177 - VOLUM XXII

RELLIGAT PATENTAT "SPIRAX" - VALENCIA 200

ADMINISTRACIO: LLIBRERIA CATALONIA - RONDA SANT PERE, 3; BARCELONA

D E LA COPA ALS LLAVIS

ALGUNS CONSELLS RESPECTE ALS VINS I LLURS QUALITATS

Per començar, deixeu-me dir que la barreja del vi i l'aigua és simplement monstruosa. Temps ha, a can Larue, plaça de la Magdalena, vaig veure un americà que tirava aigua de Perrier en un Borgonya 1878! Vaig haver de fugir del restaurant.

Un dels meus amics, que té un paladar famós, diu: «Els licors han d'ésser beguts en copes de Bordeus, el Bordeus en copes de xampany, el xampany en copes d'aigua i l'aigua cal deixar-la al seu lloc, que no és altre que la banyera» • Horaci i Anacreon bevien massa. No cal beure molt. Per alguna cosa els vins, fins a França mateix, han esdevingut molt cars; per alguna cosa ens hem adonat aviat que la idea que cal beure un sol vi en tot el dinar és insostenible; i com que és difícil de barrejar diversos vins mentre beguem molt de cadascun d'ells, resulta clar que l'època dels grans bevedors és acabada. Ja ningú no cridarà com Rabelais: «Net, net à ce pot». No. Tingueu-ho ben present: cap bon bevedor de vi no en beu fins a embriagar-se'n • El vi té tres domicilis: el barril, l'ampolla i el vas. Cal reaccionar contra la moderna cristalleria de colors (si voleu deliciosos), però que malmet el primer plaer del bevedor que és de contemplar el color natural del vi. El bevedor conscient seguirà preferint els vasos de pura transparència, excepte quan begui vi del Rin. ¿Hi ha res més bell que una botella de Borgonya assentada sobre la seva ampla base, o que una ampolla de Bordeus, amb les seves línies allargades, el seu tap alt, dur com roure, el seu segell que testimonia el fet que ha estat embotellat en el celler d'un *château*? Aquestes coses exciten la imaginació i provoquen l'apetit, particularment si la botella és tota coberta de la pols venerable o de la sorra fina i humida del celler. Duta tendrament en el seu cistellet de vímet per un *sommelier* meticulós, és deixada amb compte en un angle de la taula. Aquest és el moment que, en un restaurant, us puc dir si estic o no entre forasters que saben com cal beure el vi. Si el to de la conversa no s'abaixa quan fa la seva aparició la botella; si l'hoste no segueix amb ull inquiet els moviments del *sommelier* quan en treure el tap l'acosta al nas per saber si té o no una flaire «surada», aleshores em malfio • Un Bordeus roig ha d'ésser decantat i servit amb garrafa, perquè així el taní i el solatge, que s'han acumulat durant els anys, resten al fons de l'ampolla i no van a parar als llavis del bevedor. El vi blanc i els Borgonyes no necessiten decantació. El costum, anglès i americà, de no servir sinó Champagne durant tot el dinar, es pot justificar pel fet que els restaurants estrangers no tenen sempre bons cellers, o bé pel fet que la mestressa de la casa que balla entre diligència i diligència no té temps de preocupar-se dels seus vins. Es escaient de no servir sinó Champagne, però els *gourmets* ho troben intolerable; segons ells cada vi ha de correspondre al plat o servei amb el qual té més afinitat; cal que sigui, en certa manera, com un instrument en el conjunt del dinar, que tot plegat esdevé una orquestra. • L'ordre en què han d'ésser servits els vins és des dels més temperats als més forts. Si no es fa així, la llengua queda saturada des del segon vas, i el vi ja no hi desvetlla una vívida sensació. No goso pas condemnar en absolut els bevedors de cocktails a l'estiu o als països càlids, o bé una bona estona abans de dinar, però desaconsello i refuso els cocktails servits al moment d'entaular-se. Refreden la temperatura del paladar en l'instant que, al contrari, cal escalfar-lo mitjançant la sopa • El vi ha d'ésser tret del celler durant la tarda, així

(Segueix a continuacions)

Lectura al sol, damunt la
sorra ardent de la platja

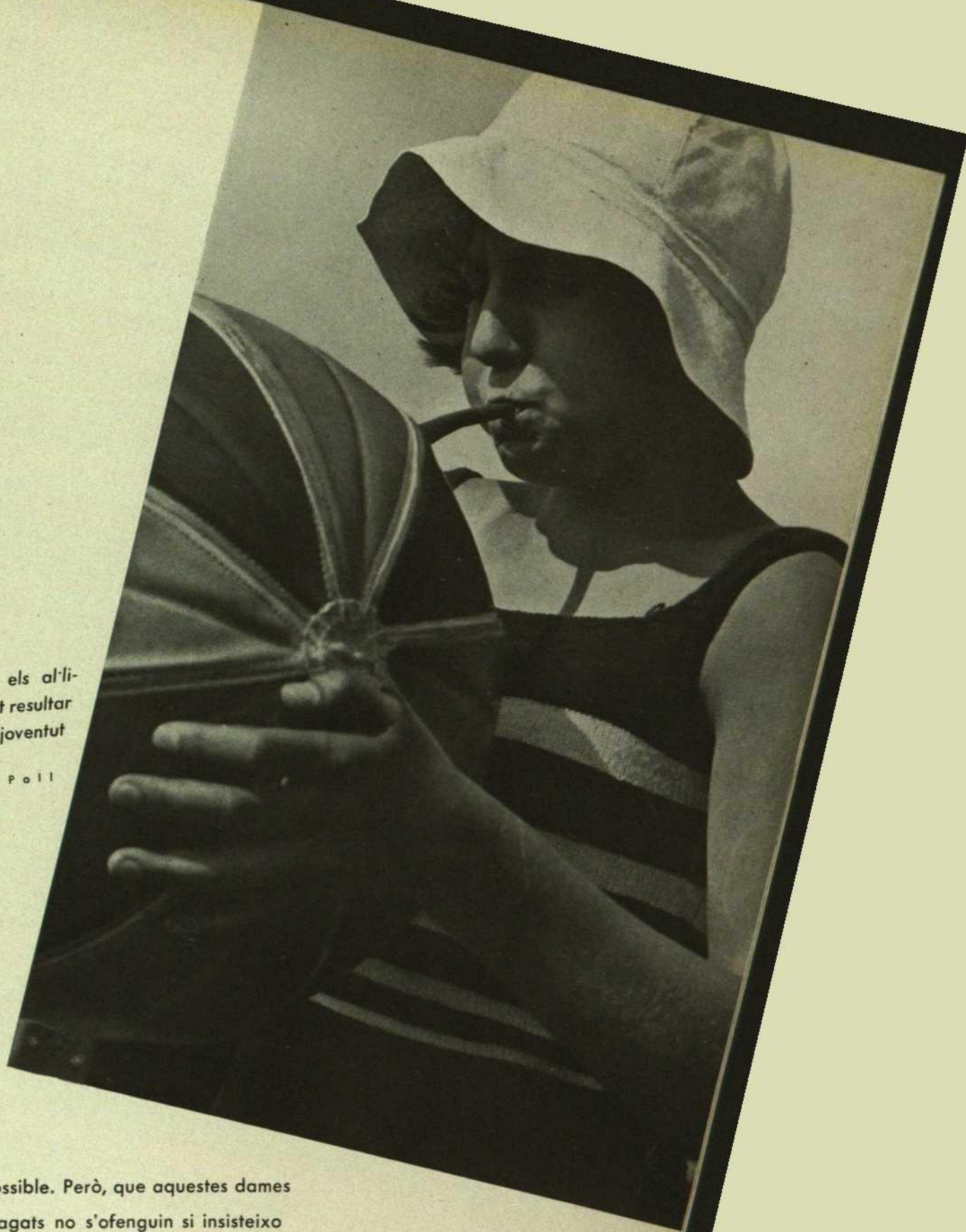
Foto Van de Poll

VACANCES! VACANCES!

Aquest nom sona en l'aire assolellat com un esbategar d'ales, com un campaneig joiós. Naturalment, per a sentir-ne tota la poesia, la primera cosa que cal és pertànyer de dret i de fet, sobretot de fet, a la República dels treballadors. Això sí, condició *sine qua non*: qui no sent durant deu o onze mesos la pena de treballar, el séc dels lligams, el pes de les obligacions, no pot parlar de vacances. I si en parla usurpa un mot que no pertany al seu vocabulari • Potser em direu — i serà una objecció que escoltaré amb respecte — que àdhuc les persones que tenen el privilegi exorbitant de no treballar, de viure sense recordar de prop ni de lluny el manament bíblic, solen voltar-se de compromisos socials, solen crear-se un seguit de vincles protocolaris, una colla de servituds que els permeten de contemplar, amb gairebé el mateix goig que el dependent de comerç o l'advocat amb clientela o el metge amb visita, la perspectiva

El bany, sense els al·licients del joc, pot resultar ensopit per a la joventut

foto Van de Poll

d'unes setmanes de llibertat i de fuga. Efectivament: això és possible. Però, que aquestes dames perfectament ocioses i aquests *gentlemen* meravellosament desvagats no s'ofenguin si insisteixo a considerar que tanmateix la millor manera de gaudir de les vacances és d'haver treballat durant tot l'any • Vacances! I a on? I de quina mena? El neguit de fugir ens remou. Però no basta; cal que precisem el nostre rumb. Oh!, no és pas una feina fàcil la de triar, quan hom té la preciosa llibertat de fer-ho, el lloc on hem de despendre els vint dies, els trenta dies de llicència.

¿On col·locarem aquest tresor perquè ens doni el màxim
rendiment de salut i de joia, de distensió i de coratge? On?

Allons, partons!

Nous sommes seuls. L'univers est à nous.

Voici la verte Ecosse et la brune Italie,

Et la Grèce, ma mère, où le miel est si doux.

Aquesta enumeració que féu Musset en la seva cèlebre
«Invitació al viatge», a la qual després ha posat música
Duparc, és força suggestiva. Però, que n'és d'incompleta!

Foto Van de Poel

Qualsevol aparador d'agència de turisme us oferirà un panorama més vast, infinitament més vast i més variat. ¿Voleu anar a la Costa Brava? Els francesos, engelosits de l'èxit de Mallorca, us ho agrairan molt i, en tornant, sempre podreu presumir més que si resteu ençà de la frontera. Voleu anar als fiords de Noruega? Es facilíssim; hi ha combinacions a bon preu; anar cap al nord sempre és una bona idea a l'estiu. Voleu anar a Suïssa? El franc helvètic és car per a qui maneja moneda espanyola, però, superat aquest petit obstacle, els Alps us allargaran dotzenes i dotzenes de funiculars per a enfilar-vos suaument cap a les cimes, i els vaporets blancs us passejaran pels llacs voltats de xalets i d'hotels. ¿Us fa il·lusió d'anar a Rússia? Doncs, apa! ja hi esteu anant; els Soviets compten amb vós i amb uns quants milers d'infectes burgesos com vós per falcar llur pressupost. El Kremlin! La Plaça Roja! El vell Palau de l'Ermitatge i l'avinguda Newski! ¡El Volga i la

Foto Bill Brandt

«Apa, Totó, no siguis
poruc. No veus com
la mamà no té por!»

*El bany en els llacs
gebrats de les alçà-
ries té els seus encisos*

Foto Bill Brandt

fira d'e Nijni-Novgorod, que ara ja no es diu així, sinó Gorki, en honor a l'autor dels «Vagabunds»! ¿O tal vegada us abelleix un recó feréstec i alhora idíl·lic, on pugueu gaudir les delícies de la solitud combinades amb les del nudisme més o menys moderat? Oh!, aleshores, no dubteu més: cuiteu a fugir cap a una platja encara no descoberta i no cometeu la imprudència de comunicar-ne l'adreça a ningú... Voleu?... Bé; no em feu multiplicar les hipòtesis. Aneu on us doni la gana i sigueu-hi ben feliços. Per a més informes, adreceu-vos a qualsevol de les agències que es dediquen a aplanar els camins del món • La pitjor cosa és que les agències de turisme

que — no ho neguem — resolen molts problemes, no poden dir-nos quin gènere de vacances és el que més convé a la nostra salut moral. Ens ho podrà dir el metge? No el molestem; tampoc no creuríem la seva indicació. Hom demana als metges que ens enviïn al balneari que ens interessa: «Doctor, per l'amor de Déu! ¡Recepti'm un mes a Vichy! — «¿Patiu de l'estómac o del fetge?» — «No, afortunadament, l'un i l'altre funcionen molt bé. Però a Vichy em trobaré amb Jimmy Casals... Comprèn?» El doctor sol comprendre. Però, no arriba mai a poder receptar un balneari, una platja o una alçària on la clienta, que encara no ha trobat un interès

*Una figura jacent entre
les llances dels joncs*

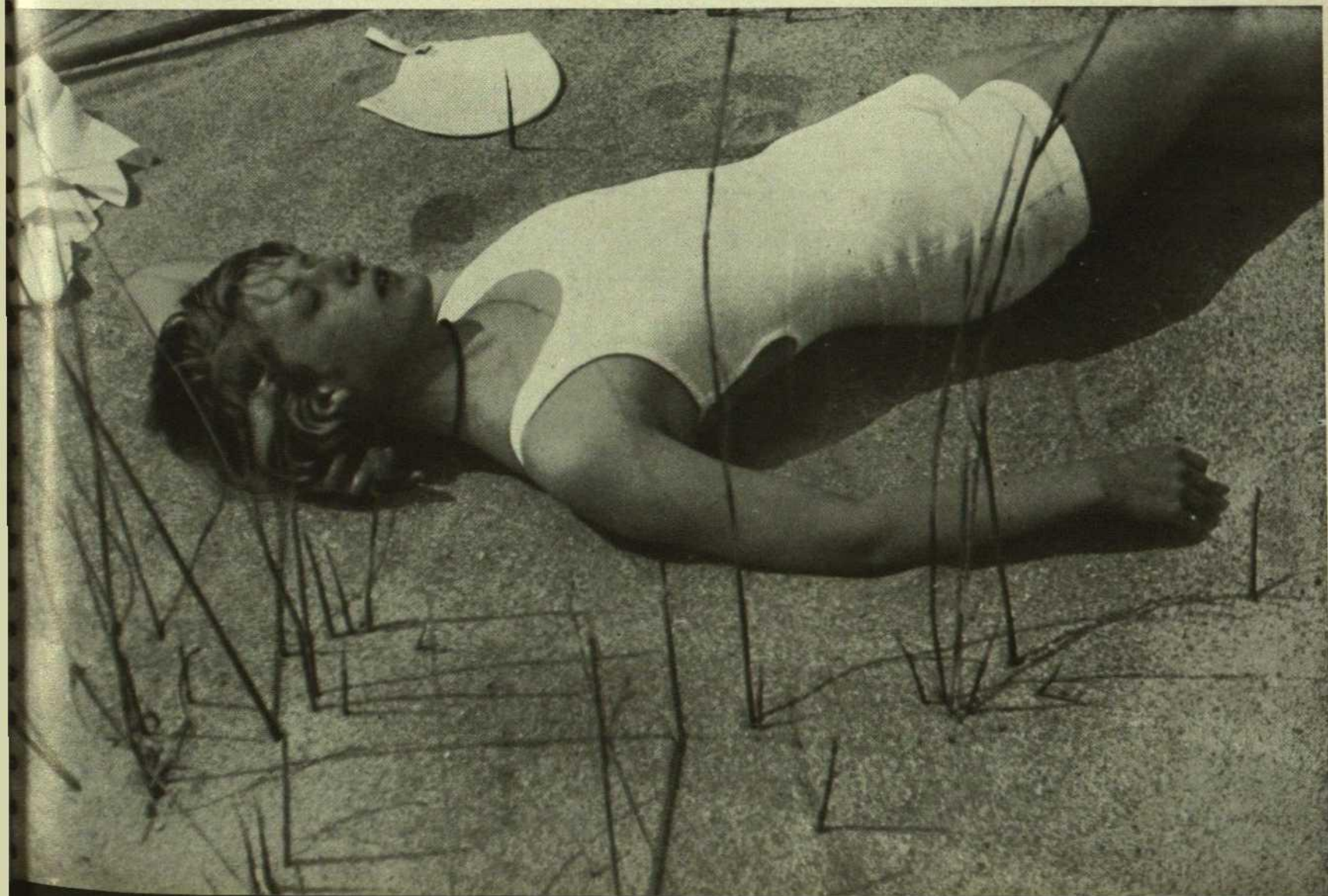

Foto Wolff

Foto Wolff

*Escultor? arquitecte? enginyer?
Un infant en el ple exercici
dels seus instints constructius*

concret d'aquesta mena, pugui resoldre el seu problema sentimental. Per a descobrir en quin punt de l'univers toparem amb la felicitat o amb qualsevol de les seves imitacions o succedanis, comptat i debatut, no tenim altre confident que el nostre cor mateix. Ah!, per què no parla aquest damnat? ¿Per què no ens afavoreix amb una indicació precisa i categòrica? ¡Nosaltres prou l'ataconem a preguntes! Mar o muntanya? ¿Un lloc sobrepoblat i agitat com Sitges, o un recó de món quasi inexistent? • A darrera hora, potser no ens quedarà altre remei, per a sortir de dubtes, que fer-ho a palletes o

bé obrir a ulls clucs la guia de ferrocarrils o bé, com feia un simpàtic i gens imaginatiu funcionari que ens ha llegut de conèixer, acostar-nos a la taquilla i demanar un bitllet a caprici de qui els despatxa. — «Doni'm un bitllet». — «Per a on?» — «Per a on vostè vulgui». — «Home, no sóc jo qui ho ha de

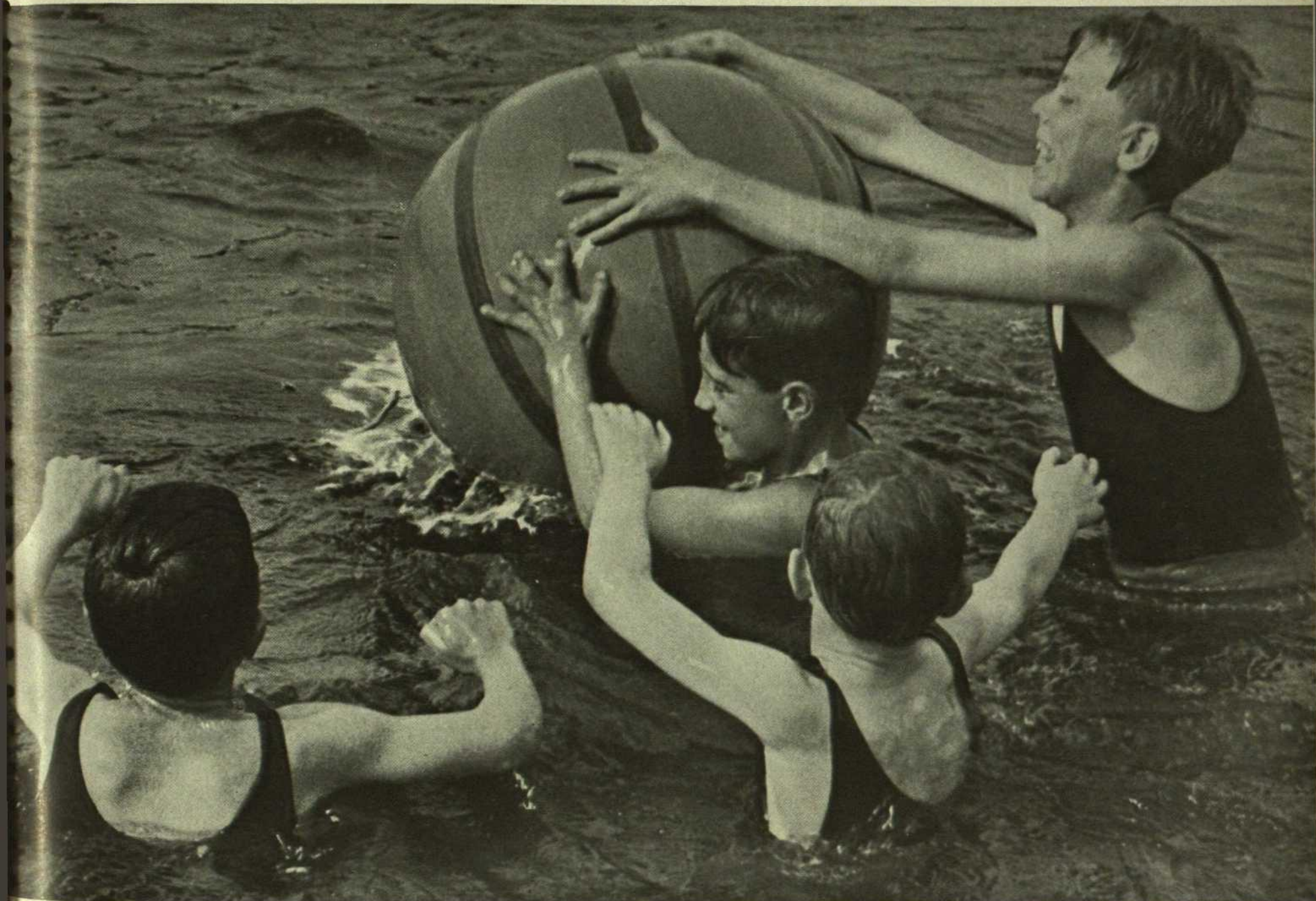

Foto Van de Poll

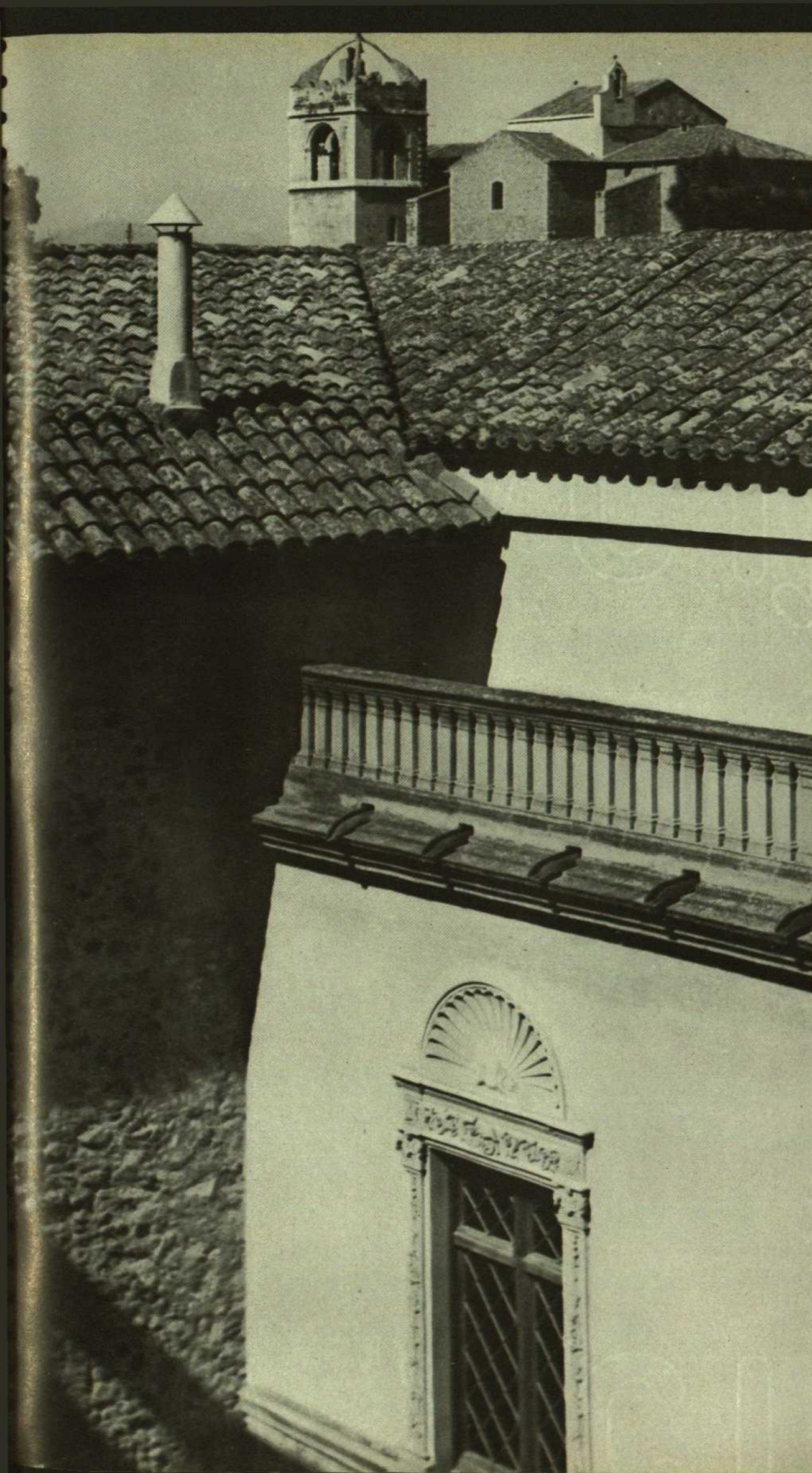
decidir». — «Sí, faci'm el favor. Doni'm bitllet per a un lloc on vostè cregui que puc passar bé les meves vacances... Vostè mateix!... Jo sóc incapaç de decidir». • En fi, l'essencial és sentir aquest meravellós toc de clarí — «vacances!» — i llevar-se d'una revolada, ple d'il·lusions, disposat a partir sense saber ben bé cap a on ni per què. Si després, en la realitat, vora la mar o dalt la muntanya, descobrim que no valia la pena de bellugar-se de casa, què hi farem? Tot el temps que hem passat somniant

Foto Wolff

Belles guerreres as-
sajant llurs balles-
tes i llurs fletxes

les nostres vacances ha estat, sense que ens n'adonem, un ajut poderós per a alleugerir el pes de la vida quotidiana. El temps que hem passat en el viatge, des d'una realitat a l'altra, també ens ha estat un consol... Potser, en aquest món, la sola cosa que satisfà de veres és això: el trajecte, el viatge... I després de l'experiment, quan refem les maletes per tornar a ciutat, el desencís ens infondrà coratge per a lligar-nos a la sínia, i mai no serà tan fort ni tan durable que en arribar l'estiu vinent no tornem a sentir l'atracció del canvi i l'enlluernament de la llibertat. Per sort, la memòria dels homes és una facultat plena de falles i d'imperfeccions.

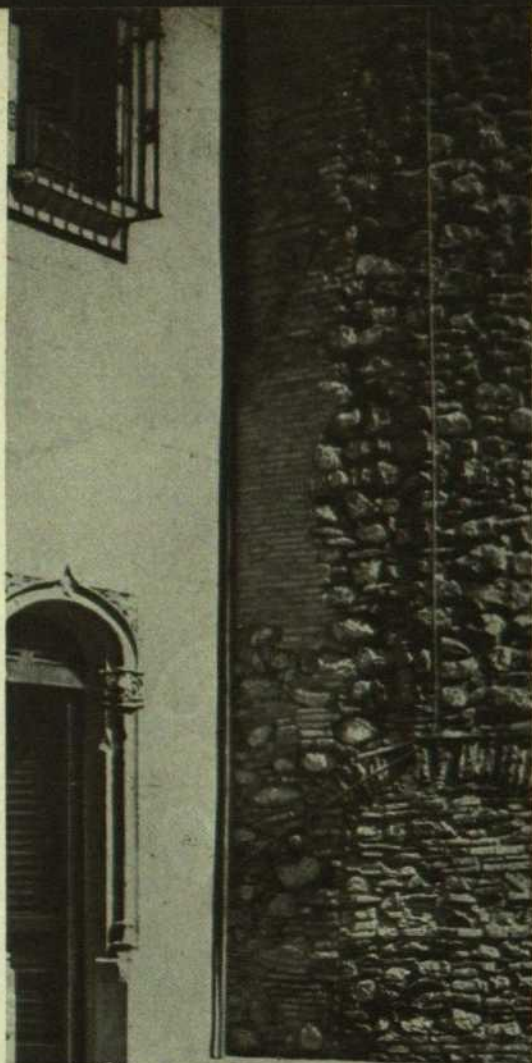

PERELADA

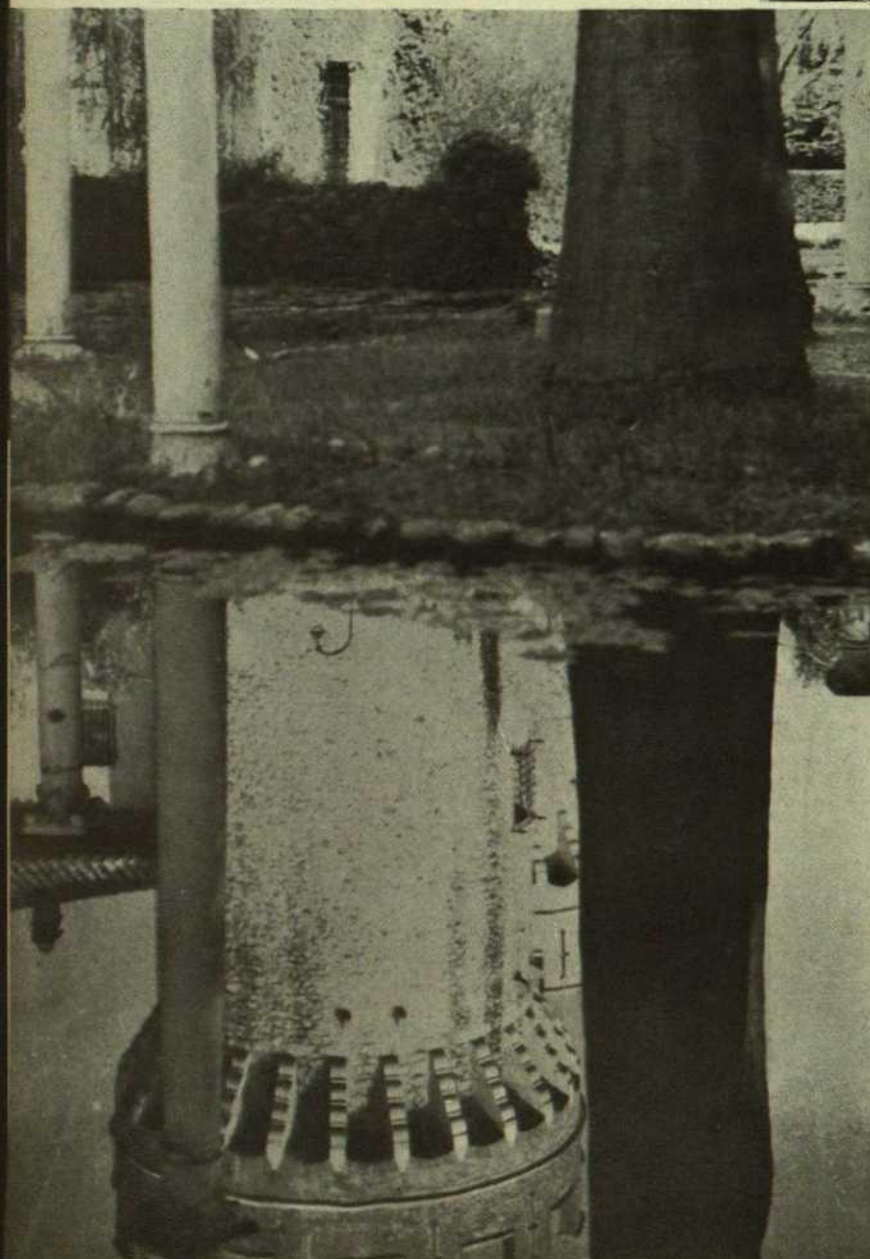
Walter Scott, en una de les seves novel·les – no em feu dir en quina – parla d'una vella torre d'un vell castell tota coberta d'eura ombrívola i habitada per les òlibes. Això, sens dubte, passa a Escòcia on els hiverns són interminables i el sol hi és rar. En aquests països del nord, on les llargues nits permeten als mals esperits de fer por a les persones sensibles, i on els crits lúgubres dels ocells nocturns esgarripen els infants, és on la balada ha nascut. Amb aquestes idees, imagineu quina va ésser la meva sorpresa en trobar-me

Vista interior del castell; una bella finestra renaixentista en primer terme

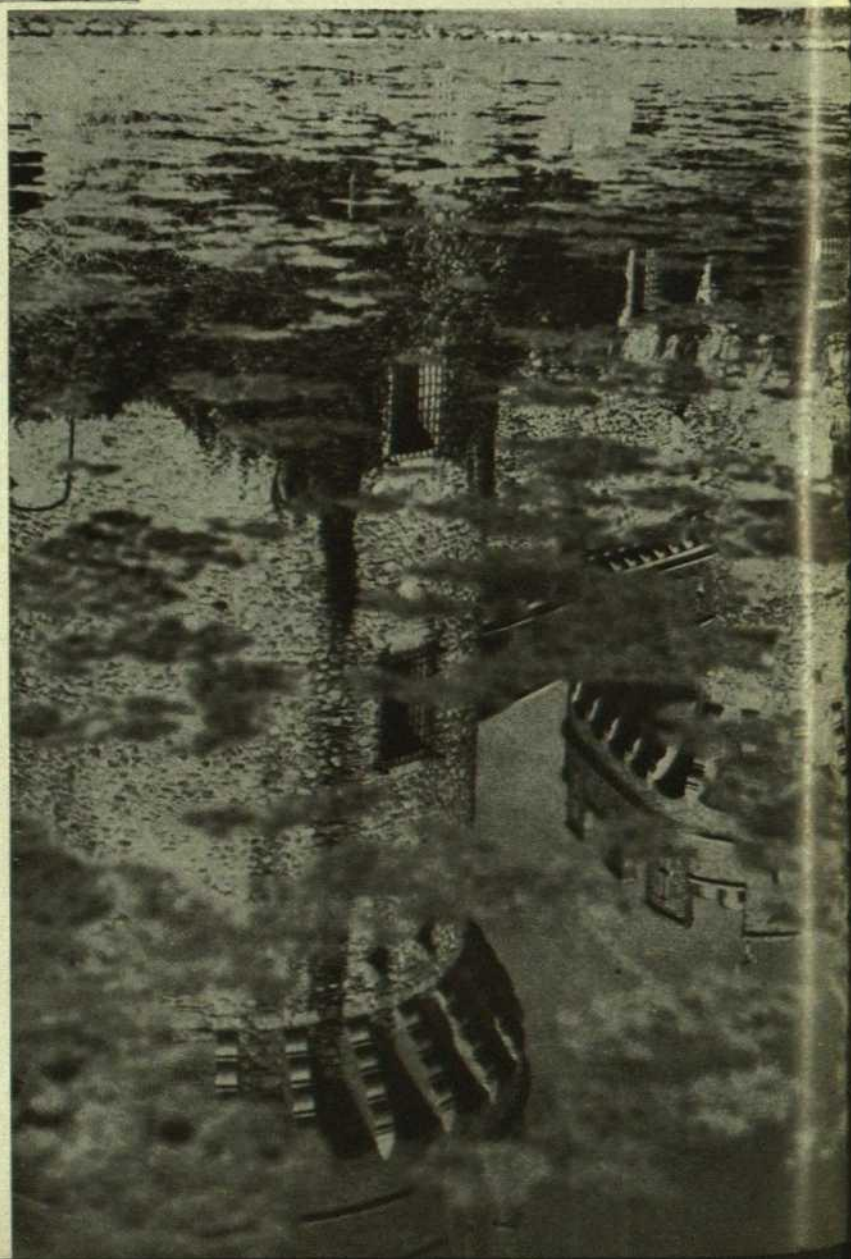
davant d'una torre si fa no fa com la descrita pel gran novel·lista romàntic, també coberta d'eura, també amb la seva colònia d'òlibes, però sota el sol resplendent de Catalunya! • Ha estat així mateix. A Perelada, en ple Empordà, en una torrella del seu cèlebre castell, he pogut tocar aquests ocells fantàstics, he contemplat llur mirada buida, m'he sentit fregat per llurs ales que esbategaven

enfollides... Paralitzats pel raig de sol que havia entrat amb mi en obrir la porta, no havien trigat a recobrar l'esma, si més no per a fugir. Però la coneixença ja era feta. El contacte inesperat ja havia engegat la meua imaginació que anava del nord bromós al migdia lluent, de les balades d'Escòcia, a les cançons de Catalunya... • Aquelles bestioles un xic misterioses, cercant esmaperdudes una

Tres aspectes del castell de Perelada, reflectit en el mirall trèmul de l'aigua

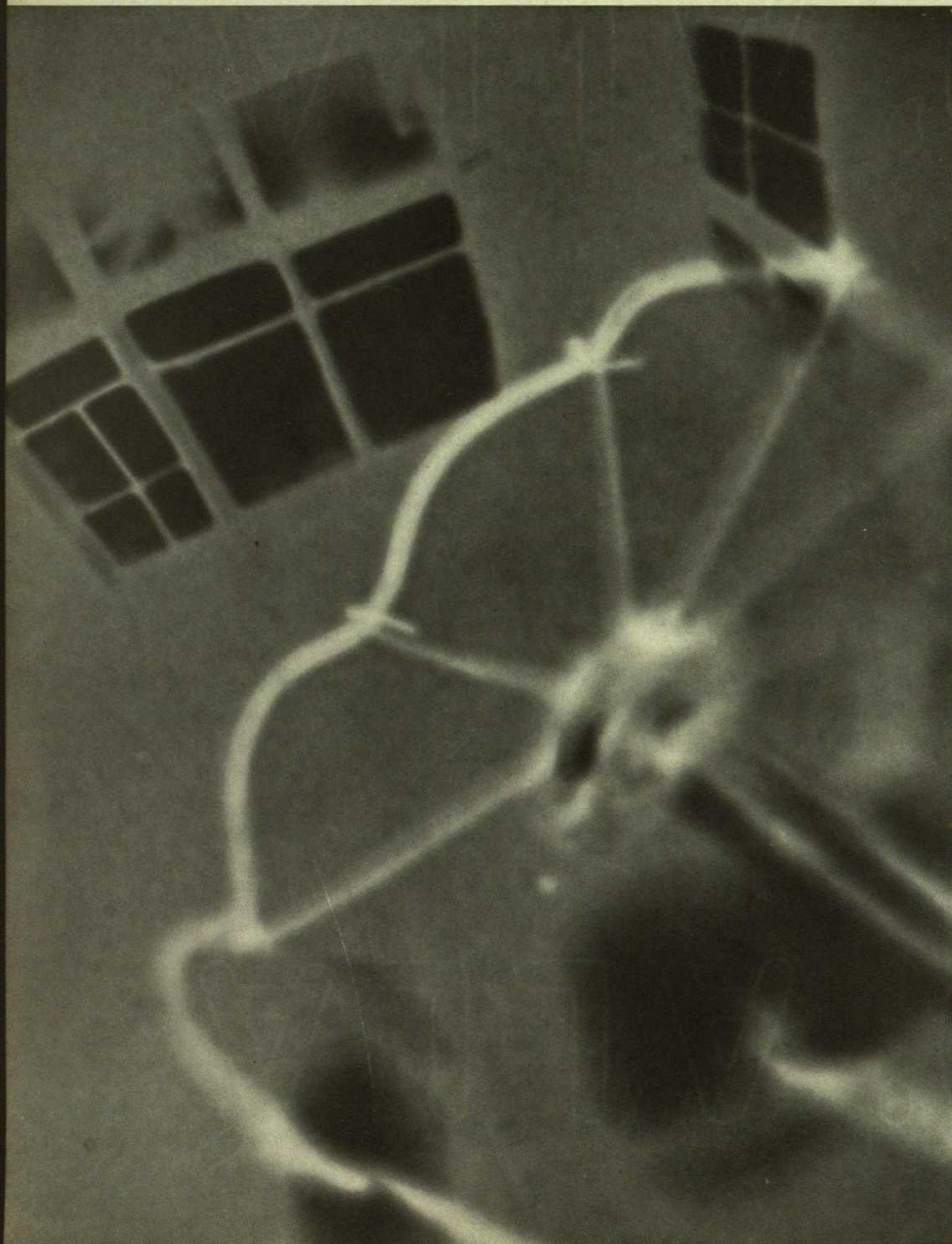

*Dues torres i dues
palmeres en simetria*

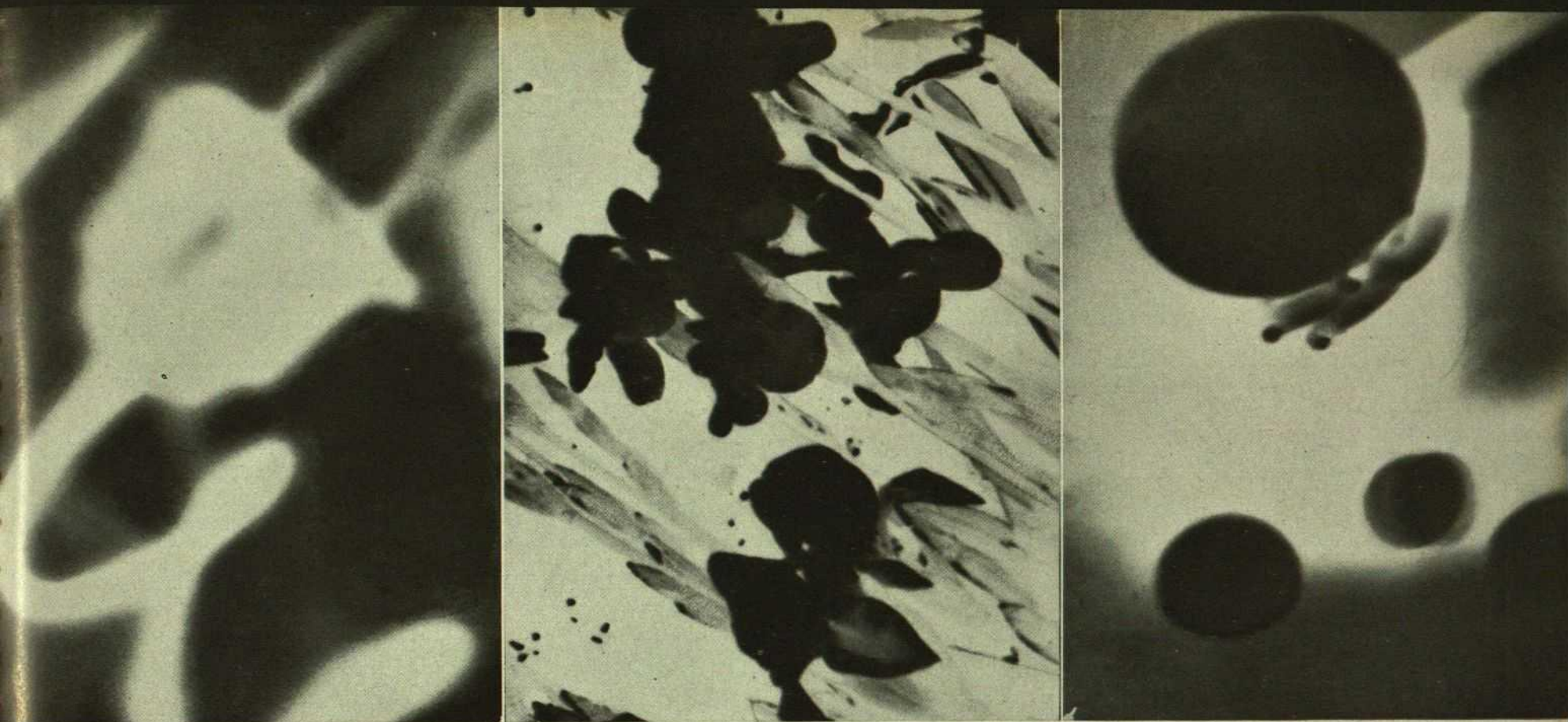
FOTOS BUCOVICH

sortida, em semblava que despertaven els esperits dels homes i les dones que durant tants de segles han viscut sobre aquest tros de terra assolellat i que tal vegada han caigut vora aquestes mateixes pedres mil·lenàries... Reveia una llarga corrua d'homes rudes, a penes vestits de pells mal adobades, de pagesos pacients, de monjos humils i d'eclesiàstics orgullosos, de barons altívols i de princeses gentils, de soldats, de captaires... Oh! creieu que la meua imaginació no hi planyia ni els personatges ni la vestimenta. • Per fortuna, evitant-me de perdre'm en les boiroses regions del somni, en davallar de la terra secular, tota coberta d'eura i habitada per una parella d'òlibes, vaig trobar-me de bell nou al mig d'un jardí exquisit que va retornar-me a una realitat alhora tangible i deliciosa. Quins roserars més exquisits! Quines arbredes més altes i més elegants! ¡l com es reflectia, tot plegat, torres ferrenyes i verger gemat, dins l'espill trèmul de l'estany! • Després, la biblioteca, on l'esperit pot nodrir-se i assossegar-se. Més enllà, la petita església on l'home de fe es prosterna i medita. Més endins el celler ben proveït... ¡Quin món tan amable i tan suficient el que enclouen les torres emmerletades del castell de Perelada! • MARIO DE BUCOVICH

Dues estètiques lligades

La diferència última que hi ha entre cinema i teatre és que el cinema és sempre una autèntica realitat i el teatre és tothora una realitat contrafeta. Per això nosaltres no ens cansem de demanar que el teatre defugi el realisme, perquè el traeix a cada contacte, i cerqui per altres camins, més lliures, la seva creació. I, en canvi, exigim, en un decàleg estètic, que tot film sigui necessàriament documental. Car la traïció, ací, seria l'irrealisme: fugir d'una realitat que clou per tots cantons l'art cinematogràfic. • La mateixa observació pot fer-se quant a la pintura i la fotografia. La pintura — com el teatre — ha de salvar-se per la tangent irreal; lliure com és, i audaciosa. La fotografia, en

Fotos Sala

canvi, ha d'ésser fidel a la realitat, car és la realitat mateixa que no admet la més mínima deformació • Ací, doncs — com en el cinema — no podríem acceptar altra mena de fotografia que aquella que tingui una valor de document. (Fins i tot, les excepcions que acceptàvem per al cinema: deformació de la imatge, *fou*, surrealisme, no tenen valor fora del dinamisme cinematogràfic). Així, doncs, l'estètica de la fotografia ens sembla molt més rigorosa que la del film. Altrament, la fotografia, l'hem de concebre tothora com una cosa aïllada; cap noció, per tant, de ritme o de contrast amb altres fotografies no podrà justificar-la, si ella no va presidida pel seu propi equilibri intern • Equilibri intern que suposa, evidentment, una *normalitat*. No ens interessarien, en 1934, certs virtuosismes que podien sorprendre'ns en 1923. També, en aquest sentit, la fotografia va paral·lelament al fet cinematogràfic. I de la mateixa manera que preferim a la forçada tortura visual de «Metròpoli» l'esplèndida naturalitat de «Els carrers de la Ciutat» de Mamoulian, preferirem sempre aquella fotografia on tot el virtuosisme sigui talment amagat que no sigui possible de sorprendre'l • Clar és que, diran alguns, és molt arriscat parlar d'espontaneïtat en una art on el maquinisme intervé d'una manera tan eminent. Potser, però, cap com ella no podria fer el prodigi de la naturalitat — en el sentit com anomenem natural, cosa de la natura, qualsevol fenomen físic. I la fotografia és evidentment això: un fenomen de la física de la llum • Compte, doncs, amb el que s'ha anomenat amb un mot ja desacreditat per ell mateix, «fotografia artística», que consisteix precisament a forçar la naturalitat de la figura o del paisatge interessants justament en allò que tenen de cosa espontània, és a dir documental • Si, com he dit alguna vegada, el cinema representa l'inici de la substitució de la cultura verbal-intel·lectual per una cultura directa de la imatge, no cal dir la transcendència que la cèl·lula fotogràfica pot tenir en aquesta transformació. La generalització de l'art fotogràfica, la progressiva facilitat en el maneig de les *cameres* que fa desaparèixer el sentit hieràtic i la converteix en una art sense especialistes, en la primera art veritablement i totalment popular que mai ha existit, fa que calgui tenir molt en compte la valor representativa del fotògraf, que si no té la transcendència profunda del cineasta, té almenys i sobretot l'extensió multiplicada, i el fa un signe més característic encara del nostre temps • GUILLEM DIAZ-PLAJA

La senyora Mercè
Boada de Rubió, en
una reunió hípica

La senyoreta Maria Victòria Samà, filla dels Marquesos de Vilanova i Geltrú, és una brillant amazona

LA DONA I EL CAVALL

Tants poetes, tants literats han celebrat les bel·leses de l'amazona, que amb llurs escrits es podria formar una antologia molt copiosa. El romanticisme, sobretot, ha fet un consum molt crescut d'amazones. En l'esmentada època, l'heroïna de tota novel·la que es respectava havia d'ésser una intrèpida domadora de nerviosos corsers. La seva montura era forçosament un briós àrab, de capa blanca com la neu, amb la testa coberta d'una crinera llarga i ondulada, una cua molt poblada i tocant a terra, i, per simetria probablement, les faldilles de l'amazona escombraven la terra. Abillada

*Una mirada al
paisatge des del
mòbil observa-
tori de la sella*

d'aquesta manera, i sempre sola, aquesta germana moderna de Bellerofonts galopava sense fre a través de muntanyes i valls, i, preferentment encara, sota les frondes fresques i misterioses de la selva romàntica. Més d'una vegada, en l'embranchida de la correguda, la seva tannara es desfeia i llavors la cabellera, «més daurada que el blat» o «més negra que l'atzabeja», però sempre opulenta, onejava al vent en competència amb la crinera, la cua, les faldilles, sense oblidar la llarga ploma de son ample

capell. Però els poetes d'aleshores, plens de vague à l'âme, les glàndules llagrimals sempre disposades a funcionar, es sentien també irresistiblement atrets pels boscos i llurs fonts murmuradores que gronxaven llur melangia. Veien passar com una exhalació la moderna valquíria. Aleshores es lligava la tragèdia. El pobre portalira es sentia enamorat, i, des d'aquest moment, del seu cor greument ferit, brollava el seu lirisme descabellat • Avui dia, ha canviat radicalment el quadre. La poesia plorosa, i fins la poesia a seques — diuen — ha desaparegut. El cor es veu privat de la seva funció sentimental. Els esports no li permeten distreure's del seu paper fisiològic de bomba aspirant impel·lent. Això pretenen i això sembla. No obstant, tinc els meus dubtes, i crec que hi ha en això més aparença que realitat. I fins — no serà una il·lusió? — em sembla veure, arraulit en un recó del

*La senyora Maria Ignàsia Upón de
Rivière conserva la gràcia senyorívola de
les millors èpoques de l'esport eqüestre*

meu estudi, l'etern fill de Venus, portant a l'espatlla el seu inseparable carcaix, abundantment provist de fletxes. Sí. És ell. L'entremaliada criatura em mira, insinuant un somriure burleta i escèptic que contrasta estranyament amb la seva cara molsuda d'infant. Malgrat ésser irreal, aquesta visió acaba de tranquil·litzar-me • Actualment, l'amazona tendeix a desaparèixer per a cedir el lloc a les que podríem anomenar genets. Aquestes, impulsades per les influències combinades del feminisme i de la moda ianqui, munten com els homes, cama ací, cama allà. De totes maneres, les darreres representants del muntar femení tradicional no s'assemblen en res a llurs germanes del segle passat. Ja no es munta el blanc corser d'Aràbia, sinó el seu nét mestís, el pura-sang. Si entre nosaltres, bípedes humans, la calba es duu molt i fins sembla un signe de distinció, aquest, també tipus excels de la seva espècie, es distingeix per l'escassa vegetació capil·lar. ¡Adéu les crineres romàntiques, els luxuriants plo-malls! A les faldilles flotants han succeït les faldilles quadrades que no arriben ni al turmell. Quant a la cabellera, ja no pot onejar per la raó terminant que, per competir amb els homes i treure motius a les comparacions irreverents dels deixebles de Nietzsche, totes les dones se l'han tallada. *Sic transit...moda mundi!* • Les genets, el nombre de les quals

La senyoreta Mercè Bertrand i Mata segueix, amb innegable gallardia, una gran tradició esportiva

augmenta cada dia, no tenen encara, que jo sàpiga, un panegirista. Em sap greu no poder-ho ésser. No és que me'n manqui el desig, però sí l'alè poètic. Davant una deficiència tan peremptòria, què he de fer sinó resignar-me?... «La noia més bonica del món no pot donar sinó el que té» diu un refrany. A mi em passa el mateix, amb aquesta agreujant, que no sóc ni dona, ni jove, ni bonica. Per conse-

*La senyoreta Mercè
Bertrand i Mata en
un partit de polo*

La senyora Joaquina F. de
Perearnau, que fa costat
a la seva filla en llargues
excursions eqüestres

güent no em resta altre recurs sinó celebrar amb una prosa vil, i, per torna, humil, la genet moderna, que té com a ideal la Diana Caçadora; declarar que no concebeixo pedestal més adequat a la gràcia femenina que el llom del més graciós dels animals; proclamar, en fi, que no conec quadre més encisador de la naturalesa vivent que la visió d'una dona gentil airosament col·locada damunt d'un cavall ben plantat. Ben plantat he dit. Vet aquí tot l'esbós de l'assumpte. Car, efectivament, si el cavall és mal plantat, no pot tenir gràcia, ni aturat, ni en moviment i, *ipso facto*, l'amazona perdrà la seva. Veritablement, això seria catastròfic. Quan un poeta cèlebre, expressant l'opinió general dels homes, proclama la «gràcia més encisera que la bellesa», perdre-la constitueix per a la dona la major de les dissorts. Així, doncs, joves genets, l'estètica, el bon gust i el plaer es reuneixen per prescriure-us de muntar cavalls ben plantats. Dissortadament, en els temps hípics que travessem, aquesta mena de cavalls educats escassegen lamentablement. I, per altra part, per a muntar-los sense que perdin ràpidament llur educació, cal conèixer les regles de l'Art Eqüestre. En una paraula: si voleu trobar en la pràctica de l'equitació la plenitud de satisfaccions estètiques, higièniques i confortables que aquest deport és susceptible

*La senyoreta Eppie Parsons,
una anglesa de Barcelona,
que excel·leix en l'esport hípic*

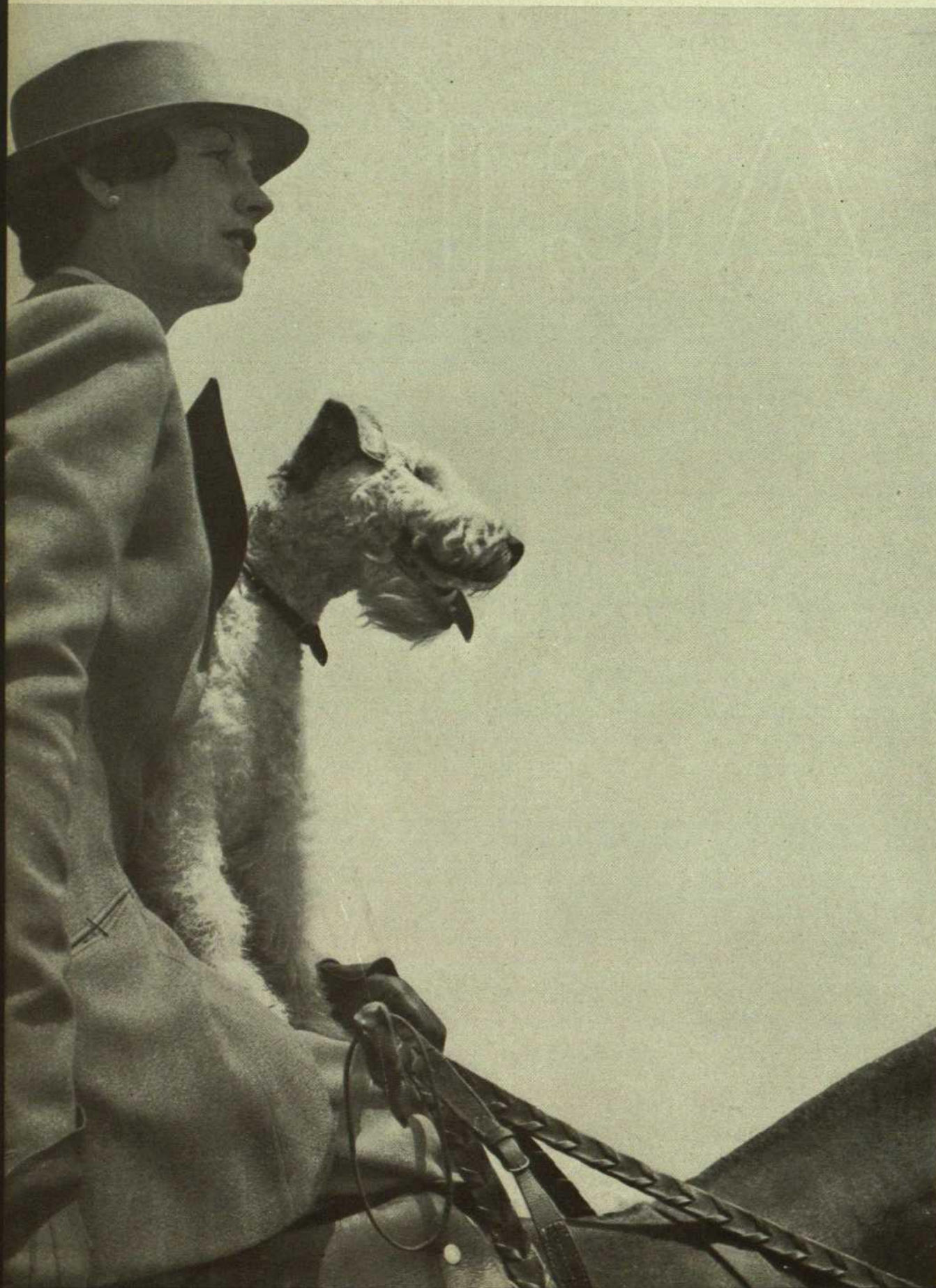
de proporcionar a les aficionades aprofitades, cal estudiar amb un xic de constància i de serietat la seva teoria i els seus preceptes. Manta vegada he sentit dir a les nenes que no volen deixar-se arrissar el cabell: «Qui vol presumir ha de patir»! Quan ja es donen a la coqueteria, aquesta recomanació esdevé inútil. Llavors, llur menyspreu del dolor arriba fins a l'heroïcitat. Una prova: la multitud de víctimes, de màrtirs voluntaris que ha fet en aquests darrers anys la mística de la «línia». En el nostre cas particular sobren l'heroisme i el martiri; cal, simplement, un xic d'aquesta «voluntat perseverant» preconitzada per Plató. El mateix que en tots els

*La senyora Mercè A. de Vidal
és una viatgera infatigable,
alhora que excel·lent amazona*

*La senyoreta M.ª Teresa
Perearnau i Fàbregas, una
de les amazones més
joves i més entusiastes*

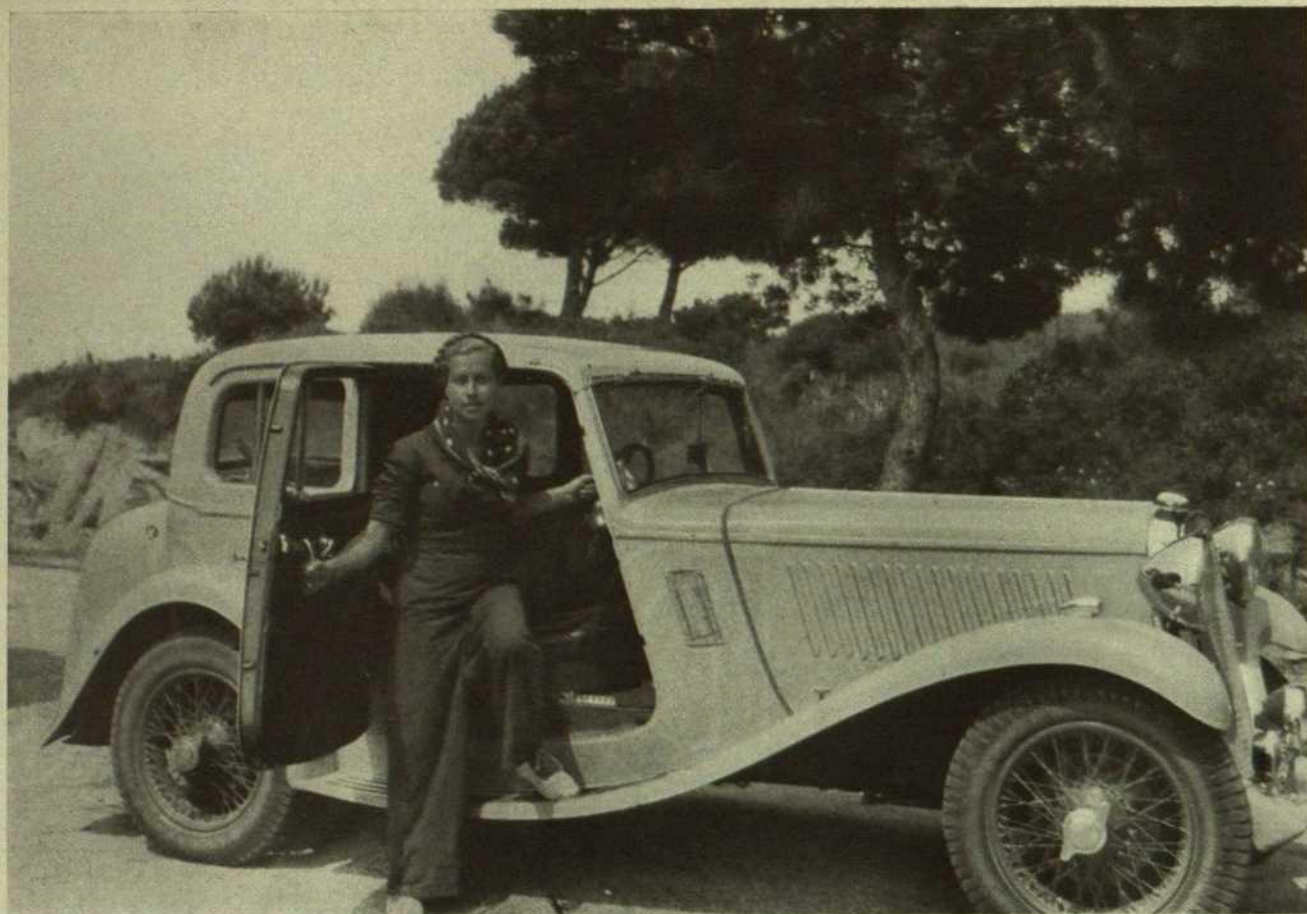
La senyoreta Maria del Carme de Monsolís i de Pallejà compagina graciosament la seva amistat pels dos primers amics de l'home: el cavall i el gos.

Fotos Batlles

*La Sra. Dolors T. de Giralt, que distribueix
els seus afectes entre el teatre i l'esport*

sectors de la vida social, la dona pot exercir una influència benèfica en l'art eqüestre i treure'l de la letargia en què dorm fa tants i tants anys. Essent la dona, com diu Michelet, el raig de llum que il·lumina i alegra la societat sencera, de la seva gràcia eqüestre es beneficiarà la col·lectivitat, estèticament almenys. Fora de l'exèrcit, el cavall de sella, avui dia, no representa ja una necessitat, sinó un luxe a l'abast de la gent d'oci i de diners. Però, tot luxe, per a no resultar groller i cursi, ha d'ésser artístic. Recordem-nos, a aquest propòsit, que els Grecs de la Gran Època, dels quals blasonem d'ésser els hereus espirituals, sabien col·locar l'Art Eqüestre entre les Belles Arts, i li havien donat per patrona la sàvia Minerva. Com, estimulat per aquest record, no es rebel·larà el nostre humanisme contra l'equitació a la cow-boy? • V. DU FEU

La senyora Carme Bori d'Assens, descendint de l'auto entre Cannes i Juan-les-Pins

C O N V E R S E S F E M E N I N E S

La conquesta de la personalitat

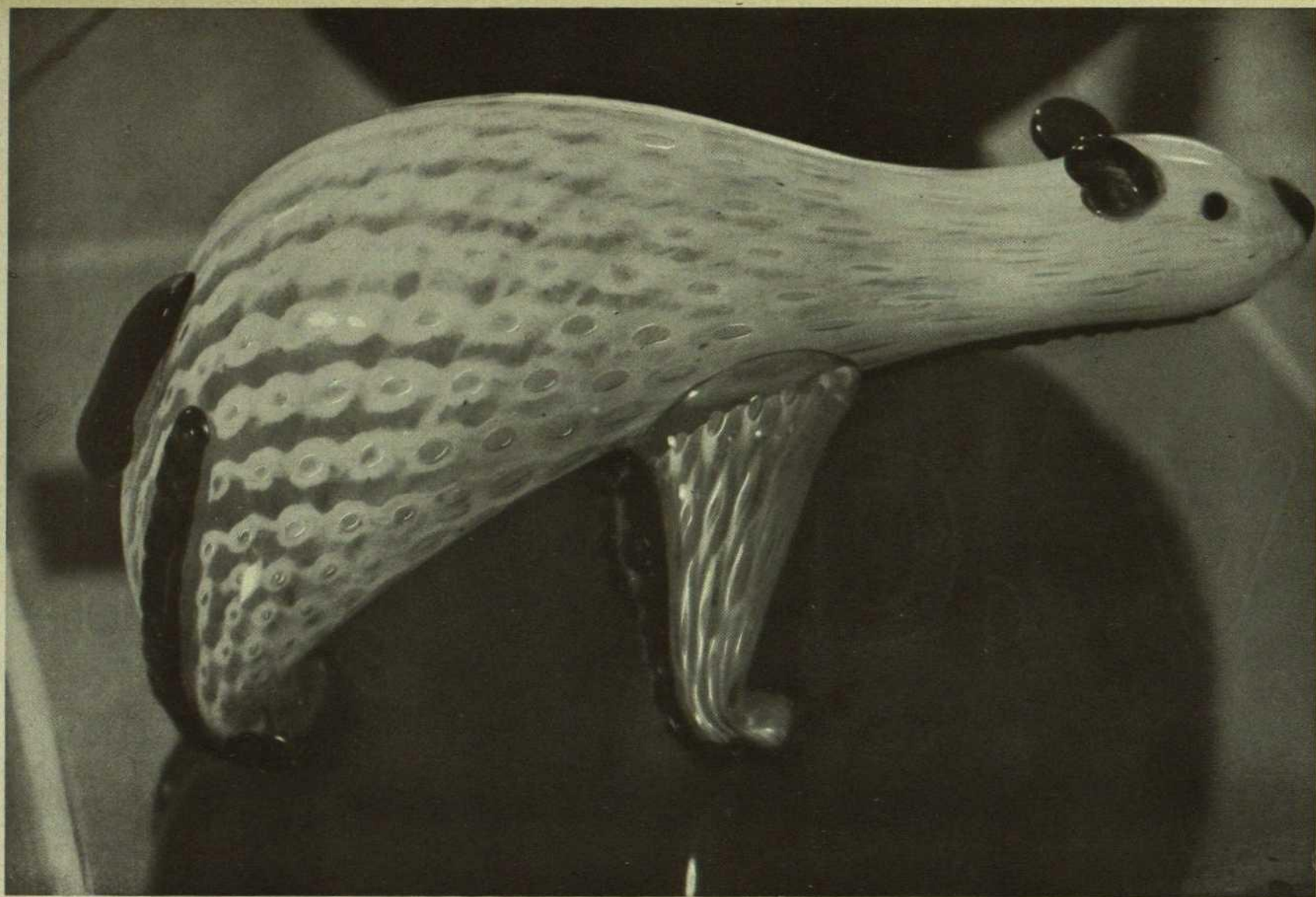
En què consisteix la personalitat? ¿Per què les dones modernes s'afanyen a assolir una personalitat original i inconfusible? ¿Per què la pitjor cosa que li podeu dir a una dona és que manca de personalitat i el millor elogi que li podeu dedicar és d'assegurar-li que té molta personalitat? La personalitat és el contrari de la vulgaritat; per això és sinònim de distinció. Sens dubte, la summa distinció consisteix a tenir un esperit realment fort i elevat, a tenir una visió que no sigui de la multitud i a deixar pertot un segell tan personal que equivalgui a una rúbrica. Aquesta mena de distinció és la dels grans homes i de les dones il·lustres... Mena raríssima que sol ésser germana de la genialitat. No basta desitjar-la ardentment per a obtenir aquesta mena de personalitat lleonina; és un do del cel, que, en aquest punt, no es mostra pas gaire generós • Però al costat d'aquesta personalitat, que podríem qualificar d'inaccessible, n'existeix una altra de menys tempestuosa, menys sublim, menys digna de la història i, no obstant, infinitament cobejada. Em refereixo a la personalitat que és filla del bon gust. La dona que té bon gust pot crear-se una personalitat realment distingida, àdhuc en el cas que la naturalesa no s'hagi mostrat pròdiga en els seus favors. N'hi ha prou que en la seva conducta, en la seva manera d'expressar-se, en el seu vestir, en l'agencament de la seva persona, en el de la seva llar, reveli constantment la presència d'un esperit fi i vigilant... ¡Treball ardu per a qui el contempla de fora estant! Vigilància heroica per a aquell qui ignora amb quina naturalitat l'ànima femenina es consagra a exercir-la! • D'altra banda — i cal tenir ben en compte aquesta circumstància — la conquesta de la distinció o de la personalitat no es fa de mica en mica. Existeix en aquesta guerra una mena de guanys que, com en la guerra de debò, són la clau d'un gran territori. Així, per exemple, no és rar el cas que el simple ús d'un perfum, com d'un gran perfum com Jungla, infongui a la dona un esperit nou, més fi i més personal que el que tenia abans • MYRURGIA

L'art modern ha empeltat el seu expressionisme en l'antiquíssim vidre de Murano. Heus ací un papagai que corrobora aquesta fusió tot mirant-nos de cua d'ull.

LA BELLESA FEMENINA ES FRAGIL COM EL CRISTALL...

Per sort, abunden els consells per a evitar la tràgica ruptura. En donen els metges, els higienistes, els professors de cultura física, els arqueòlegs, els moralistes... tothom! Fins les dones famoses per llur bellesa. Però ara que comença a ser més difícil aconseguir els consells que els milionaris donen per enriquir-se

Un ós polar
realitzat en
vidre de Murano

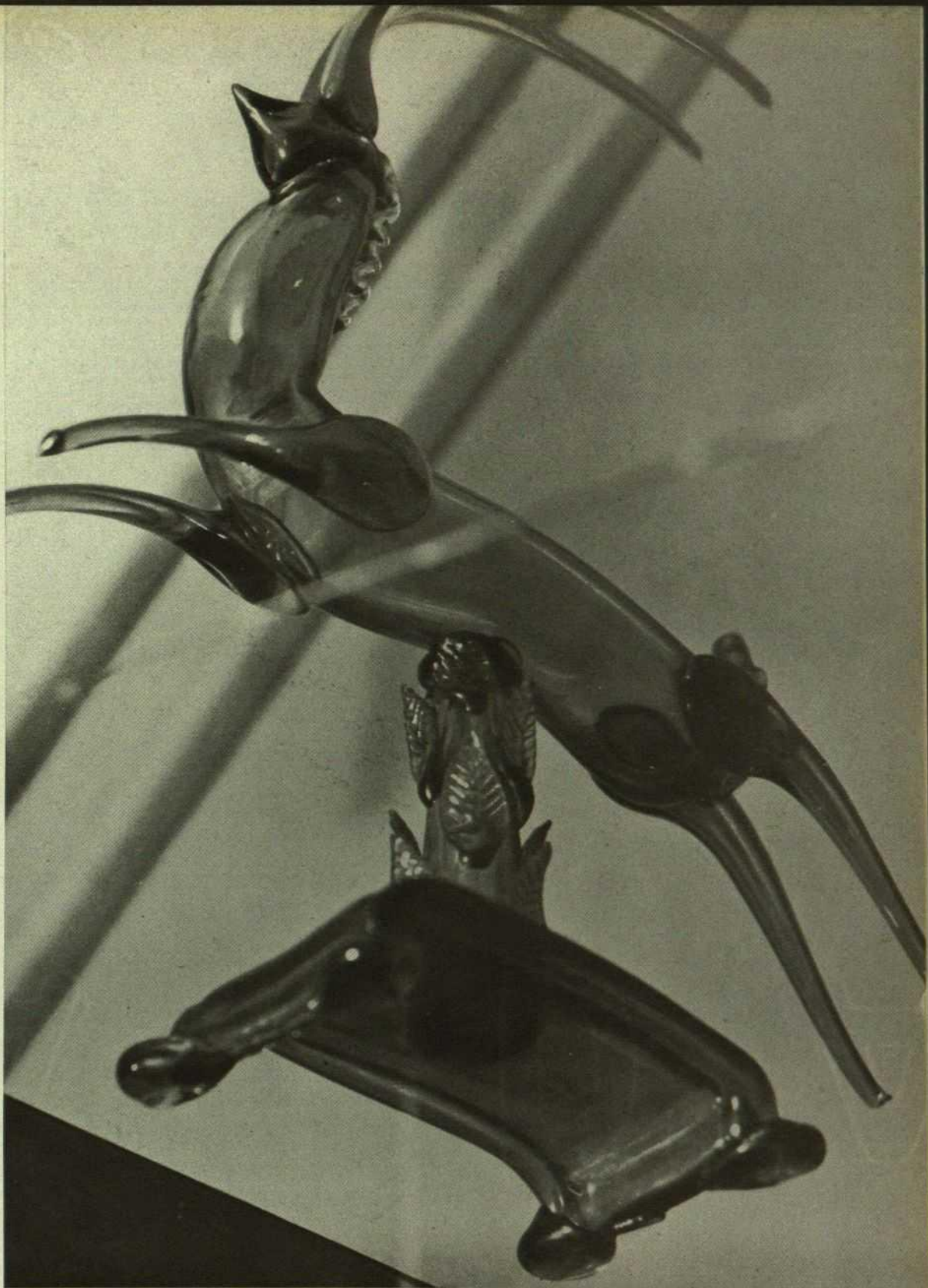
Foto Llovet-Frisco

potser no farem cap mal si recollim aquí algunes de les suggestions que donen per fer goig les celebritats que gaudeixen o han gaudit d'un tresor de perfeccions formals • Lady Diana Cooper, beutat anglesa cèlebre arreu del món, té una fe absoluta en el glaç. És el seu secret, el seu talisman. Sempre que en té ocasió, va a la seva nevera, en treu un tros de gel i el passa pel seu rostre. Se'n frega el nas, les galtes, el front, les orelles, el coll, la gorja. Està segura que això referma la carn i manté la bellesa. Un advertiment: no deixeu que el tros de glaç s'aturi estona en cap indret, sinó que l'heu de bellugar constantment per evitar una congestió

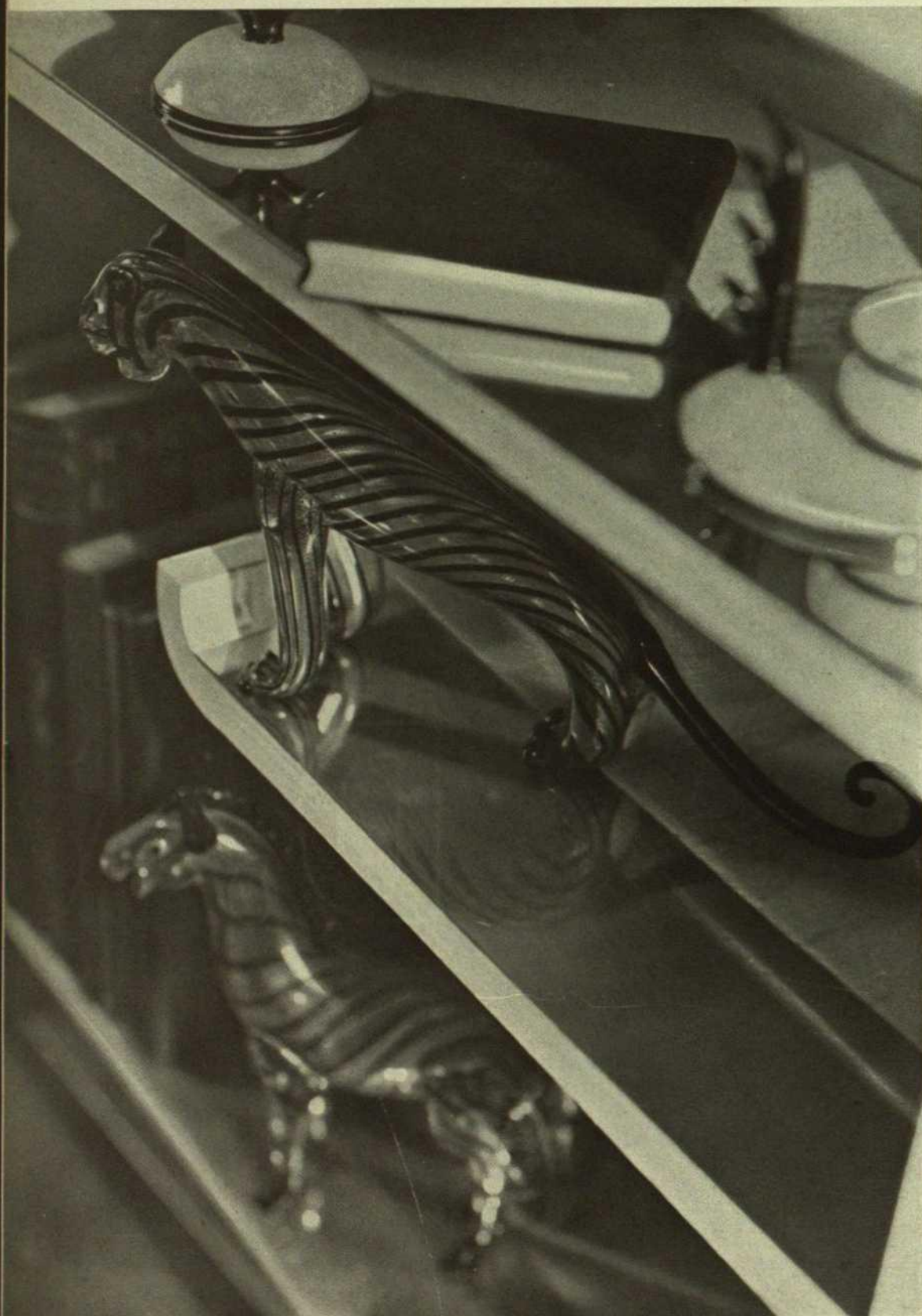
- El consell de Pola Negri, que, ai! avui jau en l'oblit, ha tingut, qui no ho recorda?, una època d'esplendor, es resumeix en aquestes paraules: «No aneu tard al llit; no vetlleu.» El son tardà

del
matí no
és, a l'ú de
la gran ar-
tista polonesa,
un «son de beu-
tat». Quan hom resta
tot el matí al llit es pa-
teixen mals de cap i s'in-
flen els ulls. Tampoc, si heu
de creure el consell de Pola,
no us convé dormir amb coixí.
El coixí té la culpa de la sotabarba
i destrueix la línia de les espatlles.

No begueu aigua durant els àpats; us engreixareu. Beveu-ne una hora abans o després. Compte amb el massatge! Si està mal fet, en lloc d'afavorir, perjudica. Afegeix arrugues en comptes de treure'n. No us renteu la cara amb aigua; fa malbé la pell. Un cop per setmana, sotmeteu el rostre a un bany de vapor mitjançant tovalloles calentes. Amb aquest mètode ella elimina les impureses de la pell, i amb una aplicació de crema manté la cara fresca i atractiva • Mazimova, la que fou muller de Rodolf Valentino, és una espiritualista. Almenys, la primera cosa que ens diu és que la millor bellesa és la de l'esperit. No obstant, indica la conveniència d'observar certes regles d'alimentació i d'ajustar-se a aquesta divisa: «Plorar una mica, riure una mica, dormir poc, menjar poc, jugar poc, treballar molt i estimar encara més» • Marion Davies, que és un dels pocs noms de la pantalla que resta en primer terme després d'haver desaparegut la majoria de les seves contemporànies, té una fórmula enciserament simple: «Aigua pura». Molta aigua i sabó; molt d'exercici a ple aire; entusiasme i interès per alguna ocupació particular. Per a la fres-

Cérvol que salta.
Vidre de Murano

Col·locats en prestatges,
dòcils i fràgils, veiem una
zebra i un tigre en vidre
de colors translúcids.

Foto Llovet-Frisco

cor del rostre ella creu que no hi ha res millor que l'aigua clara i el sabó de qualitat. L'aigua calenta, en canvi, esgrogueeix el semblant i estova els músculs. Si algunes persones de pell ultrasensible troben que el sabó irrita, Marion els recomana les cremes • Bebé Daniels, si fa no fa contemporània de Miss Davies i també com ella sobrevivent a la seva generació estel·lar, opina que la base de la bellesa és la personalitat. Una dona no pot ésser bella si manca de personalitat. Veu moltes dones de trets perfectes que, no obstant, per absència de personalitat, no poden ésser considerades belles. En canvi, dones que, ben analitzades, resulten imperfectes, amb trets irregulars, gràcies al reflex d'una personalitat poderosa resulten belles. I, naturalment, com que la personalitat és un do que no es compra ni es troba, la gentil artista esportiva no ens dóna cap recepta ni cap fórmula • Mistinguette, que realitza el miracle d'aguantar durant... bah! no precisem... una colla d'anys, les resplendors de la bateria i dels reflectors, assegura amb tota tranquil·litat que el gran secret de bellesa és d'ésser feliç. «No és indispensable d'envellir – ens diu amb una autoritat poc discutible. Una dona resta tan jove com els altres pensen i senten. La majoria de la gent pensa que, quan es tornen vells, han de gemegar, patir dolors, ésser malalts. I no és així. Cal ésser feliç i sentir-se feliç; heus ací el mitjà de conservar-se bonica • Ara trieu la vostra fórmula. N'hi ha per a tots els gustos.

El pintor Pere Pruna

Cada cop que necessito ratificar la meua fe en Catalunya, procuro contemplar una bona selecció d'obres dels nostres pintors. I no sé què em retorna més, si topa amb la força i la sensibilitat inexhaurides dels mestres consagrats — els Mir, els Sunyer, els Togores, els Sert, els Nogués, els Colom — o bé reprendre contacte amb la meravellosa plenitud dels pintors que entren en la maduresa — els Siquella, els Carles, els Serra, els Humbert, els Elias, els Creixams, els Benet, els Capmany, els Mompou, els Vila Arrufat, etc., etc. — o bé, encara, sentir a través dels assaigs juvenils, a través de les provatures de la generació novella, la persistència d'un foc que no declina

• En pintura, totes les esperances ens són permeses. No hi ha cap motiu racional que ens vèdi de creure que enmig d'aquesta fermentació d'ambicions i de tendències, de realitzacions i de temptatives, s'alçarà un gran geni

Prometença

Museu d'Art de Barcelona

Retrat de la Sra. Boada de Rubió
Propietat del Sr. Ferran Rubió

pictòric que donarà un nom perenne a la nostra època. Qui serà? ¿Un dels mestres vivents que, pròxims com són, no ens permeten de fer una valoració justa? ¿Un dels pintors que ens semblen arribar a la maduresa, però que tal vegada encara serveixen una potència secreta que, en un moment determinat, convertirà llur talent en mestratge i llur traça en genialitat? ¿Un d'aquests joves que comencen a cridar l'atenció en els conjunts nombrosos? • No ho sabem. Però, passejant per les nostres sales d'exposició, visitant les col·leccions particulars dels nostres amateurs, ens deixem anar sovint a aquest somni de grandesa: ¡ah, si un dia es parlés de l'Escola catalana del segle xx, com es parla de l'Escola holandesa del xvii o de l'Escola alemanya del xvi o de l'Escola francesa del xix o de l'Escola espanyola del segle d'or! • I no és pas el pintor Pere Pruna el que menys contribueix a nodrir les nostres esperances. Ell és, si més no, un artista prodigio-

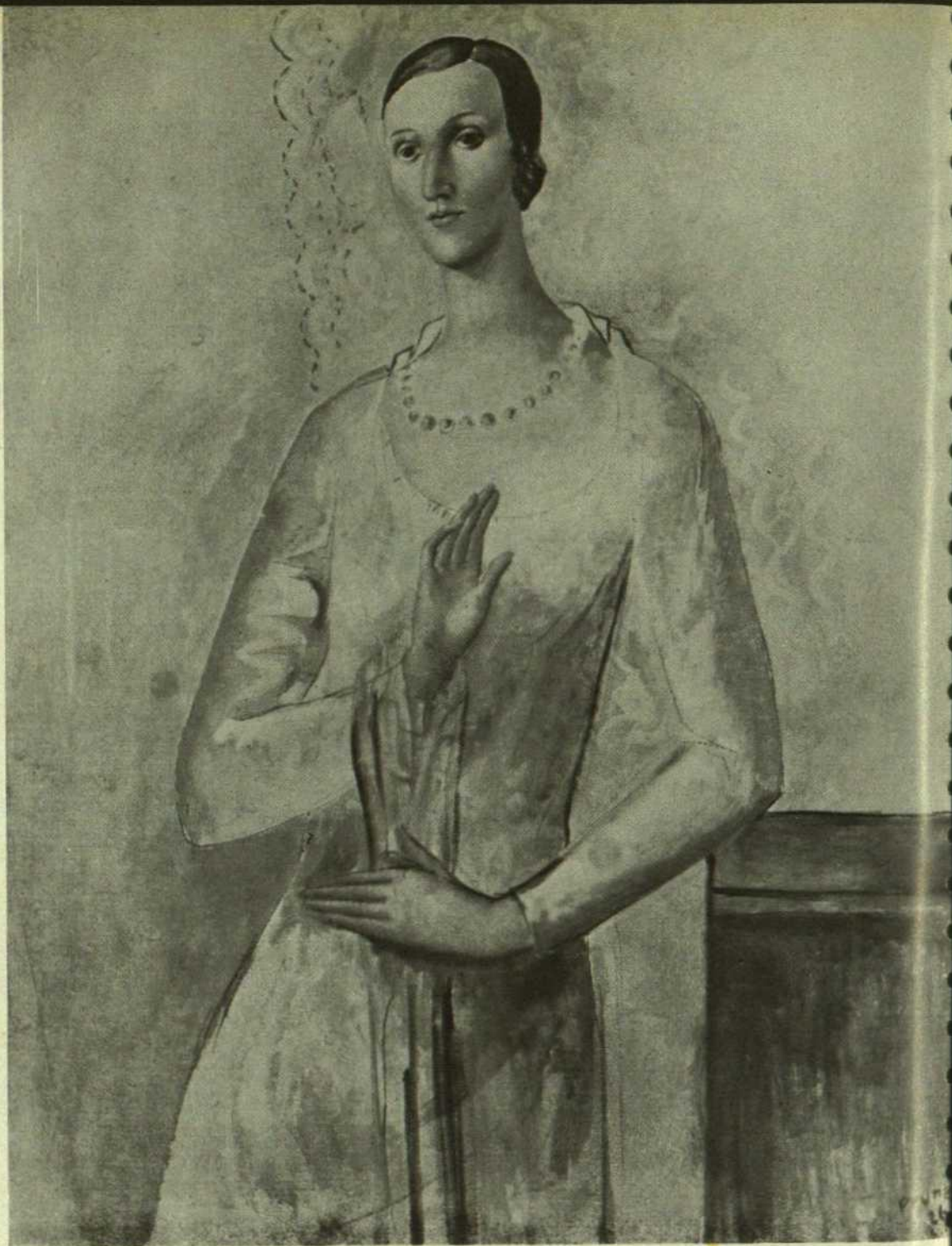
sament hàbil. És antic i modern; plau als sentits i satisfà la intel·ligència • Alliberat, com quasi tots els seus contemporanis, de l'odi al tema agradable, es lliurà sense reserves a pintar dones primes, gràcils, en actituds seductores. La seva gamma és ben d'avui, però com ocorre amb les coses excel·lents d'avui, no ens priva de pensar en les coses excel·lents d'ahir: la coloració dels frescos de Pompeia, posem per cas • Pere Pruna, malgrat la limitació voluntària dels seus temes, a despit d'aquesta pruïja de crear figures d'una bellesa òbvia, no es separa pas de la tradició catalana. Si el realisme n'és un caire i fins un caire principalíssim, no és pas l'únic. D'altra banda, tota gran tradició compta amb els seus heretges, que són tan tradicionals com l'ortodòxia mateixa i que en certa manera la poleixen i la depuren • El Mediter-

Retrat de l'infant Rubió
Propietat del Sr. Ferran Rubió

Figura femenina

Museu d'Art Modern de Barcelona

rani que ens obliga a una mena de realisme, amb no menys imperi ens obliga a una mena d'idealisme. El Rafael amabilíssim de les madones no és menys italià que l'intensíssim del miracle de Bolsena. Pruna no és menys català que Nonell, ni Obiols menys que Creixams • Vull dir que jo gaudeixo sense reserves en la contemplació d'aquestes figures femenines que ens ofereix el pintor Pere Pruna i que són novíssimes versions de l'Hebe antiga, de la Diana virginal, de les Tres Gràcies (no les exuberants i arrodonides que plagueren a Boucher o a Renoir, sinó les de la col-

lecció Borghese, les de la Grècia esportiva. Tant se val que, per despistar, vesteixi aquestes figures amb maillots de platja o amb vestits d'esquiadora, o bé que les decori amb ombrel·les d'ara. No ens costarà d'apartar aquests accessoris per a retrobar un ideal de bellesa que tres mil anys enrera ja tenia adoradors i que possiblement en tindrà en els segles a venir • No sols Pere Pruna és un insigne pintor català, sinó que l'absència de la seva gràcia exquisida i del seu encís quasi desvergonyit, privaria la plàstica de Catalunya d'una de les notes que millor testimoniegen l'error de suposar que sols és ràcic allò que és arran mateix de terra, potent però bast, vital però grosser • CARLES SOLDEVILA

Figura

Composició

Fotos Serra

Pàgines d'àlbum

Foto Batlles

La senyoreta Pilina Camps

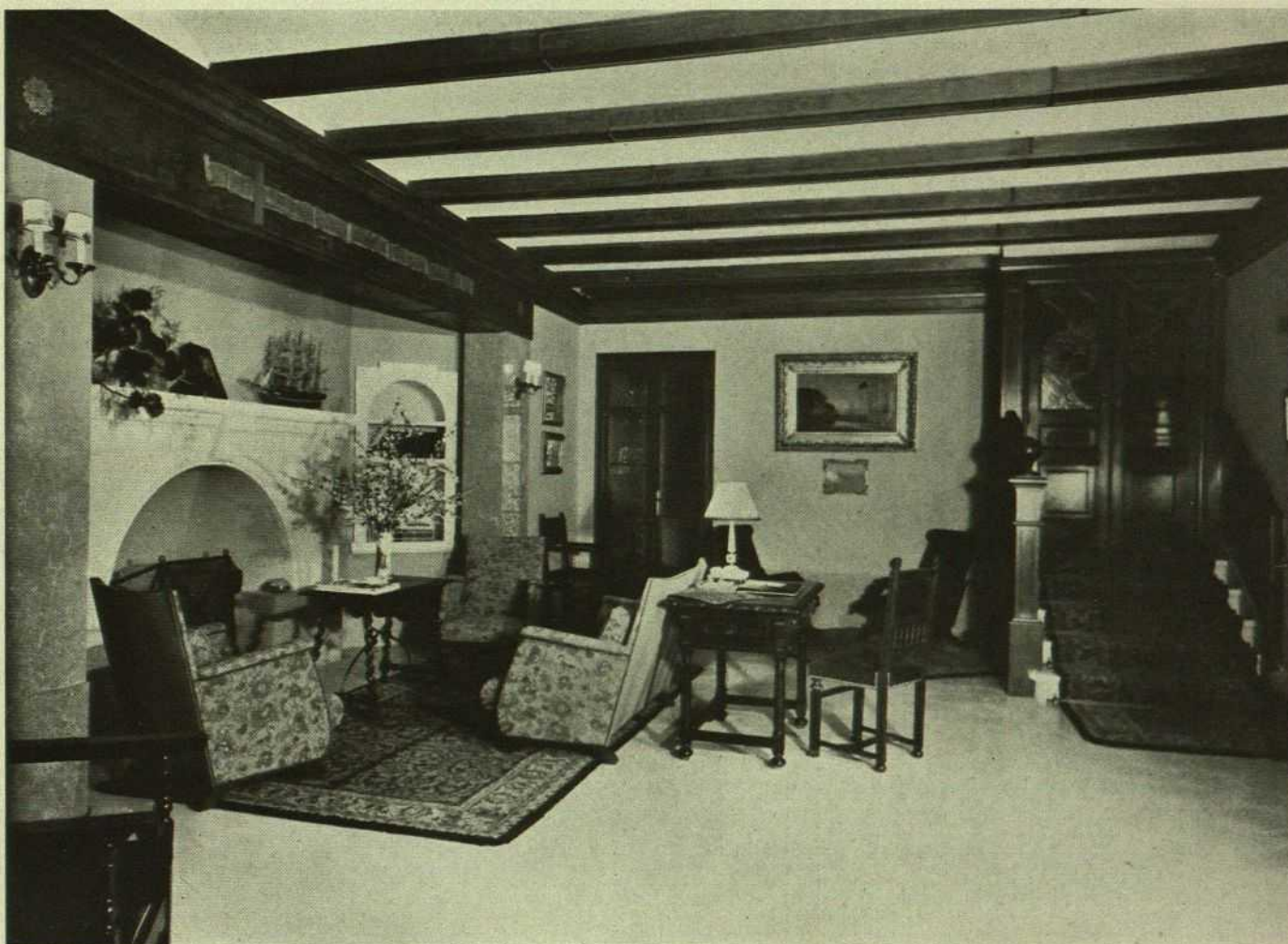
La senyoreta Mercè Salisachs

Foto Batlles

Pere Prat Gaballi, encara no oblidat com a poeta nou-centista, ha esdevingut, amb un llibre recent, la primera autoritat de la Península en matèria publicitària

Foto E. Manuel

Sala d'estar de la casa del senyor
E. P. i C., dirigida i construïda per
Joan Busquets i agençada amb una bar-
reja de mobles familiars del vuit-cents.

LA MODA I LES MODES

Foto Batlles

Potser mai, com avui, la moda femenina no ha tingut tanta importància, en el seu aspecte de decoració de la vida social. En altres temps, en efecte, per molt brillant que fos es destacava poc del conjunt del qual formava part. A l'Edat Mitjana, a la Renaixença, ocorria que els homes apareixien tan magníficament arreats com

Col·lecció Estiu 1934
El Dique Flotante

Foto Batlles

Col·lecció Estiu 1934
El Dique Flotante

les dames. En canvi, l'home modern no és sinó una ombra; encara podem dir que es vesteix, ja no podem dir que s'agença. Les grans festes i les cerimònies pomposes han deixat d'alegrar la vida social. Res no enriallaria el món actual si en suprimíssim la moda femenina, el luxe de les dones. És gràcies a elles que el Roig, el Groc, el Malva, el Rosa encara intervenen en la nostra vida; en la immensa grisalla mo-

Col·lecció Estiu 1934
El Dique Flotante

Foto Batllés

derna la moda és el darrer conte de fades • Aquesta moda ha pres un caràcter nou; altre temps, encara, no tenia per únic objecte de fer semblar les dones més agradables, sinó que també s'esmerçava a marcar llur condició i llur rang. Però a mesura que han anat caient les parets que abans separaven les classes, la moda ha perdut aquest caràcter social, per a esdevenir un art lliure sense altre objecte que la

glorificació de la persona femenina. D'aquesta manera, els modistes s'han trobat en les mateixes condicions que els escultors i els pintors, i cal reconèixer que han tret partit d'aquest avantatge. Tot sentint les influències que vénen del fons de les edats, com les que agiten avui els diversos països, han aprofitat en llurs invencions les troballes d'avui i les dels

Foto Batlles

(Segueix a continuacions)

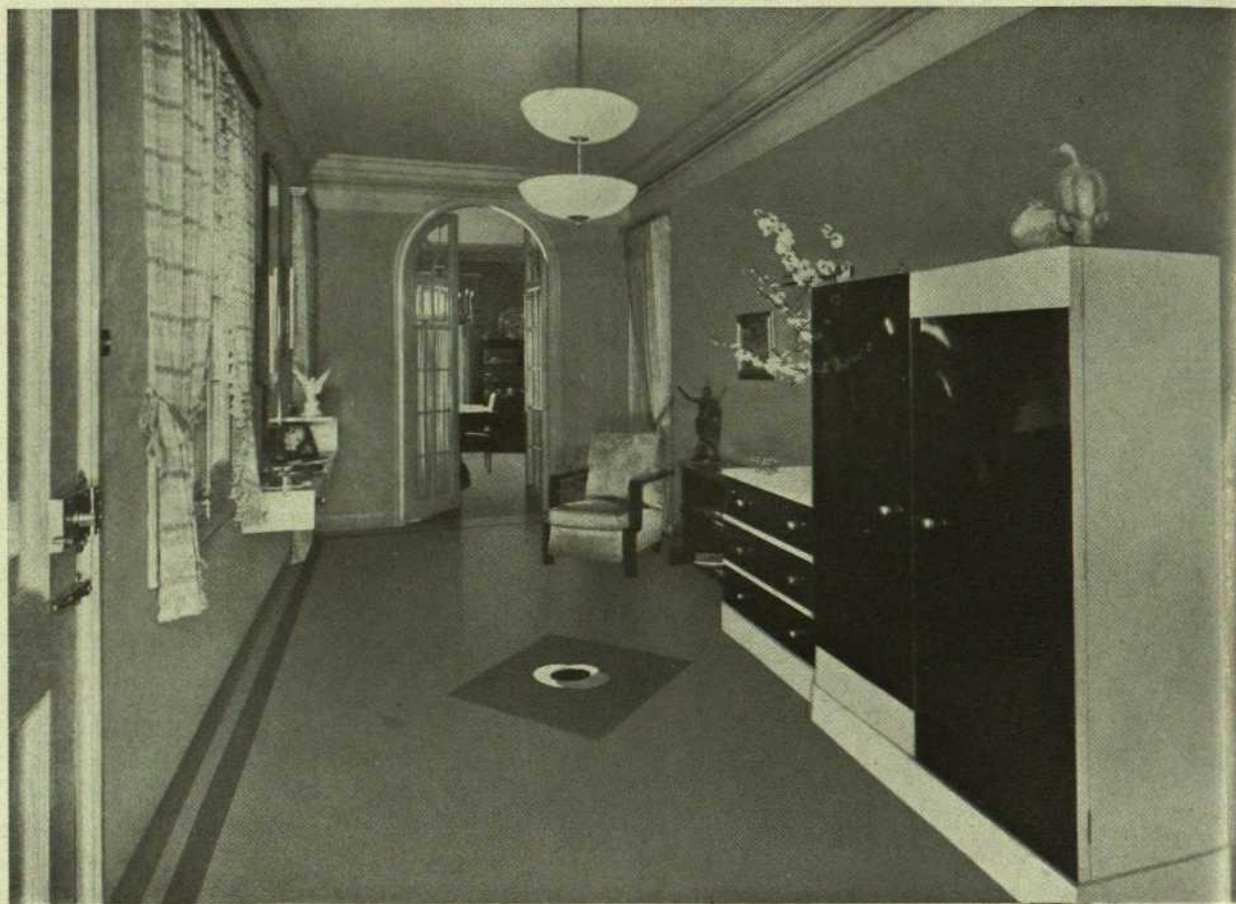

Col·lecció Estiu 1934
El Dique Flotante

L'art i els paviments de goma

Cada vegada es destaca més la influència que en el conjunt de les decoracions tenen els paviments

- El paviment és el fons del relleu, el paviment és l'ombra, i sense vitalitat el relleu es dilueix i es perd
- Per això el paviment passa a ocupar un primer pla en la decoració, tal com aquesta és avui concebuda. No obstant, l'artista hauria topat amb un obstacle gairebé insuperable si no hagués aparegut el paviment de goma PIRELLI. Mobles, llums, colors de parets i sostres, tot podia combinar-se sense limitació, segons les més atrevides concepcions. Mancava, però, quelcom que unís, que donés un to al conjunt. Mancava un fons encertat que donés als relleus i a les ombres tot llur valor
- En la decoració les línies esdevenen cada dia més senzilles, més elementals, més severes i, no obstant, sempre més subtils, francament optimistes i plenes de llum. Cap dels materials fins ara emprats en la pavimentació no podia prestar-se a les exigències d'a-

questa pulcritud, no podia seguir la inspiració del nou sentit que de l'art tenim en el moment actual. Ni la matisació dels colors amb una gamma de tonalitats completa, ni el dibuix sense ornamentació fatigant, ni la uniformitat sense monotonia, no eren abans possibles

• Però cada nova necessitat porta aparellada una solució • Els paviments de goma resolen el greu problema: ofereixen a l'arquitecte, a l'artista, un mitjà que, com un producte d'encanteri, es presta, dúctil, obedient, a la mà que el treballa, amb tota la brillantor possible de colors, amb totes les comoditats insospitades d'un confort insuperable • El paviment de goma és una solució universal, susceptible d'ésser assimilat, tant dintre el més pur estil clàssic com pel xoc violent de llums i colors d'on neixen les línies modernes, les unes saturades de candidesa que sembla que respirin pau, i les altres ufanoses que gairebé voregen la voluptuositat • El paviment de goma és el pont que salva l'abisme que hi ha des del recó solitari, propici al recolliment de l'esperit, fins a l'ampla i brillant superfície en què dansen l'alegria i la bullícia, i per ell pot fluir la fantasia d'un animador artista, deixant al seu pas convertides en realitats tangibles les solucions fins avui sols somniades.

S I T G E S

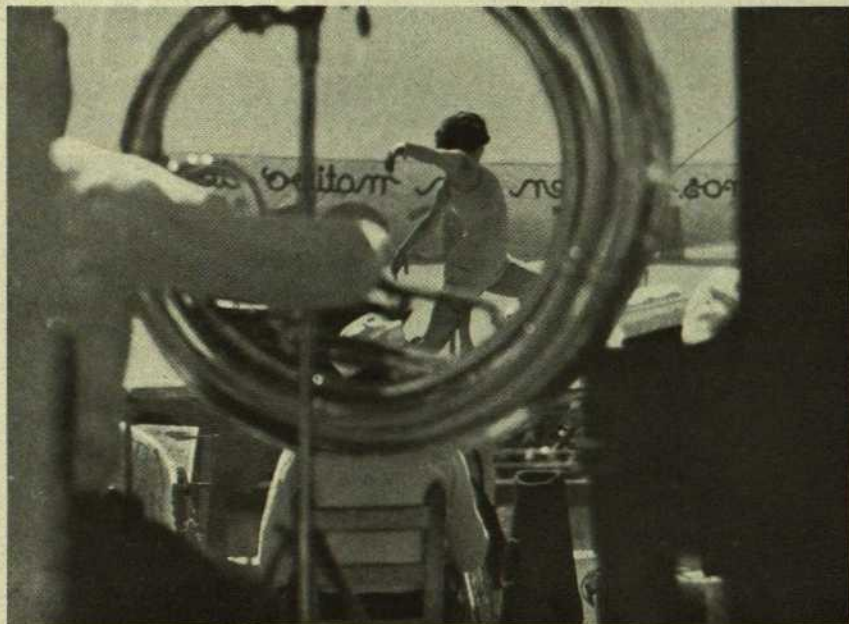
(S O M N I)

*Rengle de
bathing
girls a la
Platja d'Or*

En estat de somni vaig veure, una nit, la platja d'or, la ciutat blanca... Sitges. Vaig veure-la, però, d'una forma que em plagué molt, moltíssim. En comparar-la, mentalment, amb el que de Sitges havia llegit, vaig reconèixer que era tan diferent, que la comprensió solament esdevenia possible en recordar que el que havia vist, és a dir, el Sitges somniat per mi, era una irrealitat, un fantasma... El somni segurament m'agradà, puix que se'm reproduí, i amb tanta insistència que vingué el moment que em vaig decidir a anar-lo a controlar.

• La gran corba de la platja sotmesa per aquell sol tan radiant, tan calent, tan... tan... que us fa diafragmar seguidament les parpelles, que se us ficarà al cap... Compareu-la amb la quimera que vaig sofrir, amb aquesta altra corba, grisa però, amb un firmament curull de boires que tenen per missió d'encobrir aquell sol i, quan ho aconsegueixen, aral dirigiu el

Un exercici coreogràfic perillós a la vora de la piscina.

Un pas de dansa vist des de darrera dels instruments de música

vostre esguard vers ell, compreneu aquell sol que no pot més que esquitllar alguns raigs, impotents però; mireu-lo ara: esplaieu-vos aguantant la mirada, els ulls ben oberts, la testa dreta, i, després, digueu-vos, interiorment, si no preferiu aquest sol que no s'atreveix a ferir mortalment la ultrasensibilitat del clixé, a aquell que ni tan sols us deixa contemplar-lo • És possible l'intent de comparar aquestes palmeres negres, aquest firmament gris, aquesta quietud que solament desvetlla el balanç de les mateixes palmeres que més aviat semblen uns fantasmes...

Ombres i realitats dialoguen al so d'una rumba

Ombres xineses i metalls de jazz

uns fantasmes, sí, guardadors d'aquest silenci, silenci que els és arrabassat..., és possible, doncs, la comparança amb aquestes altres palmeres que no són negres, amb aquest cel que tampoc no és gris i amb aquest moviment, engendrat per la claror, que no pot pas confondre's amb quietud? • Mireu, després, aquest mar: verd fosc, profund, enèrgic, que com un monstre us rebregaria i engoliria, i convindreu que contrasta amb aquest altre, blanquinós i gens profund ni enèrgic, puix que les seves febles onades s'entretenen a mullar més i més unes quantes pedres i petxines que troben a la vora • Vaig somniar també unes modernes edificacions que amb el fons celeste negrós donaven tonalitats precioses... Poseu-la al costat de la veritat, d'aquesta tirada de casetes i palaus vigilats sempre per un sol sufocant de llum i de calor... • Continuant els meus somnis, se'm representaren, entre altres, visions de la platja solitària amb un primer terme d'una barca i la ciutat al fons; del mar amb unes petjades a la sorra, una bonica visió, portadora d'una immensa calma i benestar; altra, de l'església, amb unes parts il·luminades i amb el fons del cel, però, completament grisenc, i altra

(A dalt) La Ribera
i el Pavelló de Mar

(A baix) Dos aspectes de
la gran platja de Sitges

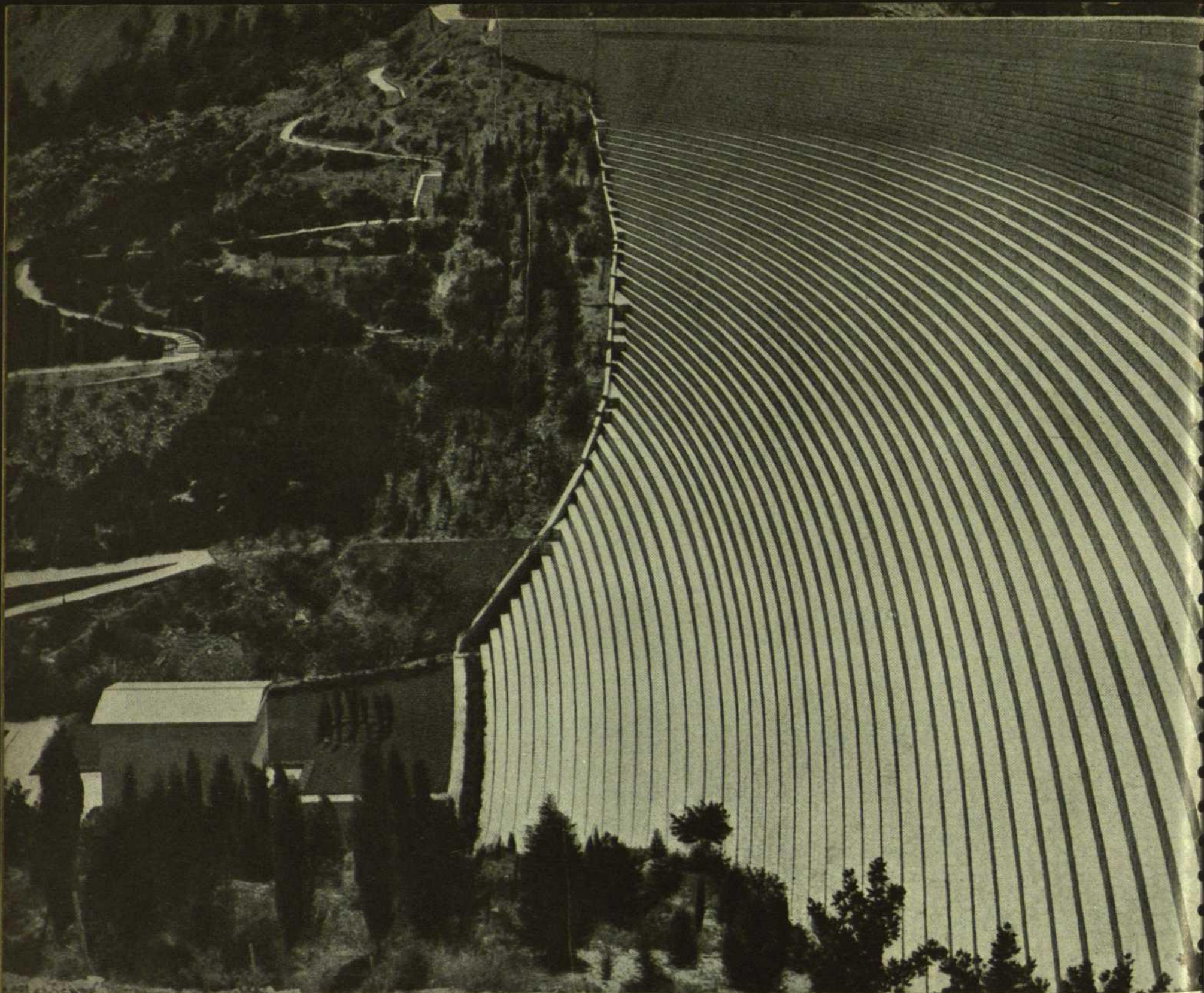
(A dalt) La silueta de l'església, sobre el Baluard

(Al mig) Palmeres a una banda, i pins a l'altra

(A baix) Una altra vista de l'església de Sitges

de la mateixa església, visió contramotlle de la primera • Vaig trobar-me amb les festes per a l'elecció de Miss Jantzen 1934. Vaig entrar a la piscina per presenciar-les i fer algunes vistes, entre altres: Unes ombres. La Nena dansant una rumba. Les opositores al títol. Dues vistes de la parella de dansaires acrobates • Durant la meua estada, buscant el que no trobava, vaig entrar, l'altre dia, a la piscina, curulla de gent, de soroll. Per uns segons, en el meu magí se m'afigurà l'escena vista d'un avió, i tota aquella bellugadissa de gent me'ls vaig representar com un formiguer. Dins la piscina, s'entrenava la Solita Salgado i li vaig dedicar un clixé. Seguidament vingueren unes boiretes que vaig aprofitar per a fer una vista de la piscina... • I després, en retornar de Sitges, restava convençut que era una vila bonica, tenia preciosa platja amb sol radiant com enlloc tant, l'afavorien les edificacions, el passeig, l'amabilitat de la gent... però de prompte vingueren a la memòria les representacions somniades i vaig restar una estona en suspens... Finalment, desconolat, em vaig convèncer que preferia el Sitges somniat per mi • JOSEP M. ^A ROSAL

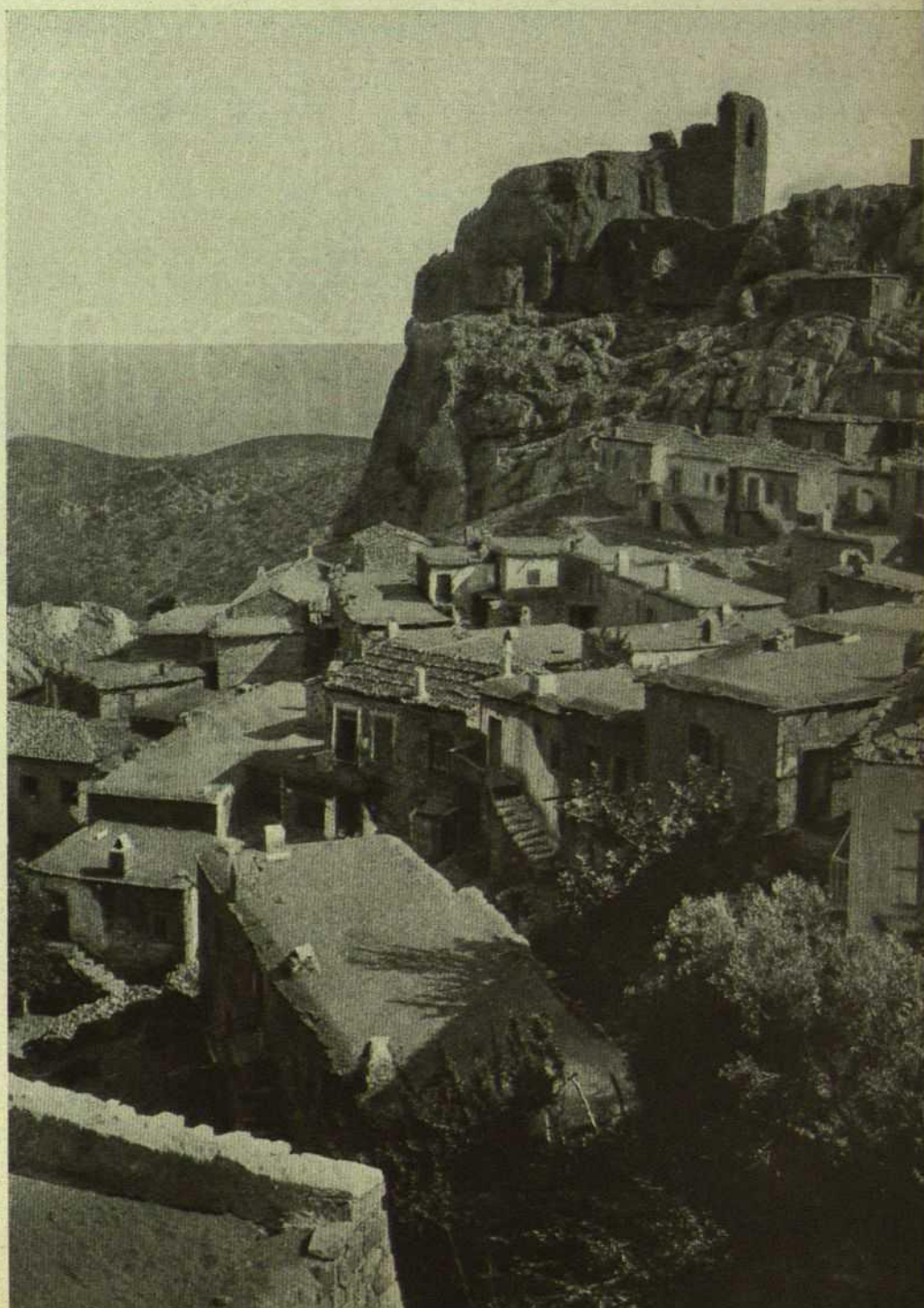

Grècia moderna. La resclosa de Marathon

LA VIBRACIO MIL·LENARIA DE GRECIA

A darreries del mes de maig va reunir-se a Atenes el Comitè Olímpic Internacional per tal de retre homenatge a la llar i bressol de l'Olimpisme, el gran moviment mundial que quaranta anys enrera va instaurar solemnement a la Sorbona l'eminent patrici Baró Pierre de Coubertin. Gràcies al Baró de Güell, delegat de l'esmentat Comitè, podem oferir als nostres lectors algunes fotografies i dades d'aquesta important solemnitat • El Govern hel·lènic declarà els

delegats del Comitè Olímpic Internacional hostes d'honor de la nació, i els acompanyà durant llur estada a Grècia, junt amb el Comitè Olímpic d'aquell país i els Srs. Ch. P. Zalocosta i J. Ketzeas i especialment el Sr. Angelo Ch. Bolanachi, delegat per Grècia, que fou l'ànima de l'organització i el promotor i orientador insuperable d'aquestes jornades inoblidables. Si hom afegeix que les altres representacions oficials i esportives i el mateix poble palesaren en tot moment llur assiduïtat i llur entusiasme, hom pot fer-se un concepte aproximat del que fou la gloriosa celebració del XL aniversari del restabliment dels Jocs Olímpics • Gómez Carrillo defineix Grècia com l'Antiguitat vivent. Cal afegir, només, que aquest alè de vida pren el relleu màxim en visitar l'Estadi d'Atenes, el qual fou restaurat l'any 1895 gràcies a la munificència del gran patrici Jordi Averoff que el féu reconstruir en marbre per a una cabuda de 60.000 ànimes. En aquest Estadi, i amb motiu de la reunió del Comitè Olímpic Internacional, fou celebrada una esplèndida festa reproduint fidelment les proves i lluites que componien els Jocs antics i acabant amb una desfilada de maniquins vivents vestits amb els induments usats des del començament de la civilització grega fins als temps moderns • El redós sagrat del Parthenon fou teatre d'una festa de record inesborrable. Al lloc en què els campions dels Jocs antics rebien el cobejat trofeu de la branca d'olivera, foren lliurades als membres del Comitè Internacional unes medalles commemoratives i, amb aquest motiu, s'aplegaren al peu del temple les banderes de totes les nacions ens mans dels soldats grecs abillats amb el faldellí clàssic i les mitges altes; ensems, i ran de les columnes del temple que són meravella gloriosa d'aquella civilització, feien

Samotràcia. Kora

fris vivent un centenar de noies amb la túnica i coròna del llorer simbòlic. Cinc-mil veus cantaren l'himne a Apol·ló abans de l'ofrena de les corones als emblemes nacionals. L'esgarripança de l'emoció arribà al màxim! • Camí d'Olimpia

travessem el camp de batalla de Marathon que es troba situat a 37 quilòmetres d'Atenes, en una regió de boscos esplèndids i formant una vall entre la mar i unes petites comes espadades; Eleusis, la famosa ciutat dels misteris, i deixem de banda Delfos, la ciutat de l'Oracle, amb el seu santuari d'Apol·ló, les columnes votives, els tresors, el teatre de meravellosa conservació i acústica impressionant, el Museu i el famós Estadi on es feien els Jocs Pítics en honor d'Apol·ló. D'Eleusis a Corint pel camí de Megar fins al petit port d'Agora, admirem la font de Pirena, de les Propilees, de la Font Sagrada, de l'Acròpoli nu i salvatge que es troba darrera el temple dòric d'Apol·ló, de l'Acrocorint amb les seves muralles formidables que resistiren als assalts dels grecs, romans, bizantins, croats i turcs. I encara hauríem de parlar de la plana d'Argolida amb les seves muralles. Fóra impossible de donar una relació esquemàtica de la importància d'aquest indret, ni tan sols dels tresors que foren descoberts en les seves tombes, o de la forma amb què la intel·ligència humana pot explicar-se com foren executades unes obres que avui encara semblen empresa de titans •

Passem per alt Argos, Tirint i Nauplic, tot i la seva relació amb Ulisses, i fixem-nos sols en Olímpia • Som al peu del bosc sagrat on fou bastit l'Altis, temple al voltant del qual hom celebrava, des de l'any 776 abans J. C., els jocs més

importants de Grècia en força i destresa. Aquests jocs s'oferien a Júpiter i cal dir, com a exemple, que les nombroses estàtues d'aquest déu mitològic recorden les multes que s'imposaven als atletes que no actuaven amb correcció o feien ús de males arts en el jocs. El puniment consistia a fer que l'atleta oferís una estàtua de Júpiter amb

Cap Sonion.
Ruïnes del Temple

Atenes.
El Parthenon

el seu propi nom inscrit al peu per a coneixement de totes les generacions venidores. Aquest procediment, tan degradant i extremat, ens diu, per comparació amb els premis exclusivament honorífics que s'atorgaven als vencedors, tota la importància que hom donava a la noblesa del joc i a la vàlua del joc pel joc mateix. Aquesta importància, de tan alta significació moral en el concepte humà d'aquells temps, determinà l'emperador romà Neró a participar en els jocs d'Olimpia, mes no pogué aconseguir-hi la victòria per la seva palesa inferioritat, i féu que hi fossin admeses les curses de cavalls amb quadriga, i ell mateix menà un carro de combat a la lluita, que tanmateix bolcà durant la cursa i obligà el jurat a fer anul·lar els jocs • El reconeixement i la glorificació de la força i la destresa per a obtenir la bellesa i l'equilibri del cos humà tenen un exponent viu i constant al llarg dels segles i dels pobles i a través de totes les civilitzacions i dogmes. La Grècia immortal es manté viva per la força del seu art insuperable de serenor, de vigoria i de gràcia. Esguardeu un instant l'Hermes de Praxiteles, o la Victòria de Paionios al Museu d'Olimpia; detureu-vos davant un temple qualsevol de l'Edat d'Or de Grècia; feu una pausa per considerar amb atenció els pensaments dels seus clàssics, i fins vegeu una solemnitat dels nostres temps impregnada de veritable hel·lenisme, o fulle-geu, tan sols, les Memòries Olímpiques del Baró de Coubertin. Sentireu tot seguit el goig d'una vibració espiritual i física alhora, amarada d'una tal plenitud, que res no pot superar en el concert íntim de les sensacions i reflexions humanes: És la vibració mil·lenària i eterna de Grècia la Gloriosa...

L'Erecteion, amb
les seves cariàtides

DE LA COPA ALS LLAVIS

(Continuació)

les botelles poden descansar abans de l'hora del dinar.

El vi negre o roig no ha d'ésser col·locat vora el foc,

tal com fan les persones ignorants, perquè la calor dis-

socia les seves qualitats. El que cal fer és deixar que

s'elevi lentament a la temperatura del menjador. El millor vi

que es pot beure amb la sopa és un Xerès sec. Aquest excel-

lent costum del segle divuit és encara observat pels angle-

sos. Amb els hors d'oeuvre cal servir Bordeus o Borgonya

blanc, molt fred. Amb el peix, un vi del Rin; acompanyant el

rostit, un Bordeus negre; amb caça o foie gras, un gran

Borgonya; amb les postres, una botella de Château-Yquem;

i al capdavant del dinar, el Champagne. Això és un bon

dinar • Com cal degustar el vi? Hi ha gent que es pensa

que per a beure la sola cosa que cal fer és obrir la boca. Com

s'erren! En primer lloc, com ja he dit, cal saber mirar el vi,

gaudir-ne amb els ulls. Després, cal inhalar-lo, ensumar-lo,

no pas, naturalment, introduint el nas dins la copa, sinó man-

tenint-la una mica més amunt del nas, durant una centèsima

de segon, per apreciar el «bouquet», el perfum. El tast, que

és l'acte més important, ve seguidament. (Perdoneu-me d'en-

trar en aquests detalls que són essencials i que sols poden

sorprendre els qui són mesells). La llengua ha de rebre el

vi, passar-lo al llarg de les galtes, menar-lo fins al fons de

la boca, deturar-lo un instant al nivell del conducte nasal,

i després deixar-lo lliscar gola avall. «Quan el vi és a la

boca—diu Brillat-Savarin, el rei dels gastrònoms— és agrada-

blement, però no perfectament degustat. Només al moment

d'ésser engolit del tot, un hom assaboreix realment el que

ha begut» • Un bon vi, per a merèixer el qualificatiu de

perfecte, ha de tenir menys de trenta anys d'embotellament.

Després d'aquest terme es torna vell, perd perfum, mor, com

moren totes les coses d'aquest món. Conec cellers de Bor-

gonya que per haver guardat massa avariciosament llur

tesor han esdevingut imbevibles. Un vi jove, en canvi, conté

una quantitat excessiva de taní, cosa que li encomana una

sabor acre, una duresa ingrata. Cal encertar els bons anys

de cada vi. Els bons anys—prou clarament indicats pel preu—

són, com tothom sap, 1900, 1904, 1906 i 1909. Mil nou-cents

onze és un gran any; 1914 és gran per al Bordeus negre

o roig; 1915, 1920 i 1923 són grans per als Borgonyes;

i 1906 i 1911 per al Champagne. En resum, podem dir

que un vi de cinc a deu anys és excel·lent; un vi de deu

a quinze anys és perfecte, i després perden qualitat fins a

esdevenir simple xarop de raïm dissolt en aigua • El

Champagne... Però el Champagne és un vi tan impor-

tant que demana capítol a part • PAUL MORAND